

עֲזְרֵי יַמְעַם ה' עֲשֵׂה שְׂמִימִים וְאֶרֶץ

סֵפֶר תִּיקוֹנֵי זוֹהַר

- מִגְּקֵד -

- דֵּף הַיּוֹמִי -

שְׁחַבֵּר הַתְּנָא הָאֱלוֹקֵי רַבִּין שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זִיע"א
מְבוֹאֵר בְּלִשׁוֹן הַקּוּדֵשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַקּוּרָא בּוֹ
מְחוּלָק ל- 29 קוֹנְטְרָסִים

מוֹפֵץ לֹא מְטַרְת רִיחַ פֶּלֶל - לְקִירֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר תִּיקוֹנֵי זוֹהַר

בְּכ - 20 דִּקּוֹת בְּלִבְד

בְּדִקּוֹת סִפּוּרוֹת בְּלִבְד תִּזְכֶּה לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא

◆ "קוּדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא אֲנִיִּיתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא" ◆

יּוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזוֹהַר הָעוֹלָמִי"

בַּעִיָּה "ק בֵּית שְׁמֵשׁ תוֹבֵב" א

ל"ג בְּעוֹמֵר שְׁנַת תּשׁע"א ל"פ ק

◆ קוֹנְטְרָס מְסַפֵּר 7 ◆

הטיבה ה' לטובים

תיקון הזוהר המחולק נדפס בנדבת

הרב משה יהודה בן צביה אסתר להצלחה בכל הענינים
וזוגתו טויבא אסתר בת חוה לרפואה שלמה ולהצלחה בכל הענינים

יצחק בן טויבא אסתר להצלחה בכל הענינים
הדסה גילה בת פריידא צירל, הרבה נחת דקדושה מכל יו"ח ולהצלחה בכל
הענינים

זכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי וחבורתו הקדושה תעמוד
להם למלוץ יושר, שימלא ה' כל משאלות להם לטובה ולהרכה, בהריות
גופא, פרנסה בשפע וברוח, עושר וכבוד, אריכות ימים ושנים טובים
בהריות השלימות, אכ"ר.

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים.
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מקראי אור - עימוד ועיצוב

052-7615936

בְּפֶתַח הַתְּקוּוֹן

י' שְׁמַחוּ ה' הַהוֹרִים וְיִגְלוּ ה' בְּנִים שְׂאֲבִינוּ לְכָבוֹד יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי עָלָיו הַשְּׁלוֹם, אֲשֶׁר בְּיוֹם הַהֵא נְהִיגוּ לַעֲשׂוֹת הַתְּגַלְחַת לְבָנִים שְׂיַחְיָה, הוֹצִיאוּ לְאוֹר מִפְּעַל הַזְהַר הָעוֹלָמִי, סְפָרֵי תְקוּוֹנֵי הַזְהַר ב־ 29 קוֹנְטְרָסִים, כָּל קוֹנְטְרָס מְסִימִים לְלִמּוּד לְעֶרְךָ 20 דְּקוֹת, וְכַשְׁמַחְלָקִים ל־ 29 אָנְשִׁים גּוֹמְרִים בְּעֶרְךָ בְּכ־ 20 דְּקוֹת אֶת כָּל תְּקוּוֹנֵי זְהַר, וְכָל אֶחָד שְׁלוֹמִיד מְצַטְרֵף עִם הַכָּלל וּמְסִים יַחְדָּיו, וְנַחֲשֵׁב לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּאֵלוּ סִים כָּל תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר הַקְדוּשָׁה. וְכַךְ כָּל אֶחָד שְׂיַעֲשֶׂה תְּגַלְחַת לְבָנוּ שְׂיַחְיָה, יְכוּל לְקַבֵּל בַּחֲנָם סֵט פְּזוּה, וַיַּחְלֵק ל־ 29 אָנְשִׁים שְׂיַלְמָדוּ לְזִכּוֹת בְּנוּ, וְכַךְ יִזְכֶּה בְּסִייעָתָא דְשְׂמַיָא שְׁבָנוּ יְגַדֵּל לְאֵילָנָא רַבְרָבָא. - וְכֵן כָּל מִי שְׁבָנוּ נִכְנָס לְעַל תּוֹרָה וּמִצְוֹת בְּמִזְל טוֹב, יְכוּל לַעֲשׂוֹת הַסְּגָלָה הַזֹּאת שְׂיַגְמְרוּ יַחַד 29 אָנְשִׁים אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר לְזִכּוֹת בְּנוּ, וּבְזִכּוֹת פָּחוּ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי בְּדַאֵי יַצְלִיחַ בְּכָל דְּרָכָיו. - וְעוֹד כָּל מִי שְׂמַחְתָּן אֶת בְּנוּ אוֹ בִתּוֹ אוֹ שְׂעוּשָׂה כָּל שְׂמַחָה גַם כֵּן יְכוּל לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט וַיַּגְמְרוּ 29 אָנְשִׁים אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר לְזִכּוֹתָם. - וְכֵן כָּל מִי שְׂעוּשָׂה סְעוּדַת יָאֲרִצִיט לְעֵלוּי נְשִׁמַת הוֹרָיו אוֹ קְרוֹבָיו אוֹ אֶחָד מִמֵּשִׁפְחָתוֹ וְרוּצָה לְלִמּוּד זְהַר, יְכוּל לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט וַיַּחְלֵק ל־ 29 אָנְשִׁים שְׂיַגְמְרוּ אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר, וּבְדַאֵי יְהִיָּה עָלוּי גְדוֹל לְנִשְׁמַתָּם. - וְכָל בֵּית מִדְרַשׁ שְׂרוּצִים לְגַמְרָא אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר בְּשַׁבָּת (אוֹ בַּחֹל) יְכוּלִים לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט, וַיִּזְכְּוּ לְקַרֵּב אֶת הַגְּאוּלָּה בְּמַהֲרָה, וַיִּזְכְּוּ שְׂרַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי בְּעַצְמוֹ לְלַמֵּד עֲלֵיהֶם זְכוּת לְמַעְלָה. פְּעַת יוֹצֵא לְאוֹר מְסַפֵּר מְצַמְצֵם עַל יְדֵי תוֹרָמִים שְׂתַרְמוּ, כָּל הַקְדָּם זֹכֶה. - נִתַּן לְקַבֵּל בְּכָל מוֹקְדֵי הַחִלּוּקָה שֶׁל מִפְּעַל הַזְהַר הָעוֹלָמִי, וּבְמִסְפָּר 054-8436784

לְמוֹד בְּסִפְרָה הַזְהַר הַקְדוּשָׁה לְעֵלוּי נְשִׁמַת נְפֻטְרִים מְסַגֵּל בְּיוֹתֵר לְתַקְוָה נְשִׁמַתָּם וְלַהֲעֵלוֹתָם לְמִקּוּמָם הָעֲלִיּוֹן וְלַהֲצִילָם מִכָּל דֵּינִים. - "בְּדַאֵי הוּא רַבִּי שְׂמַעוֹן לְסַמְךָ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחִק", שְׂבִזְכוּת שְׁלוֹמִידִים בְּסִפְרוֹ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי זְכוּתוֹ יְגוּ עָלֵינוּ אָמוֹן, נוֹשֵׁעַ בְּכָל הַנְּצִרָה לְנוּ. - תַּבַּת "וּרְפָאֵתִיו" עוֹלָה בְּגִימְטְרִיא (703) כְּמִנְיָן שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי (703), כִּי בְּזִכּוֹתוֹ נִמְשַׁכֵּת רְפוּאָה לְאָדָם. - וְעַל יְדֵי זֶה יִשְׁפַע שְׁפַע רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, רַאשֵׁי תַבּוֹת רַשְׁבֵּי, שְׂהַעוֹסֵק בְּתוֹרָתוֹ יִזְכֶּה בְּסִייעָתָא דְשְׂמַיָא לְשַׁפַּע רַב רוּחָנִי וְגַשְׂמִי. - וְזֹאת לְמוֹדְעֵי, שְׂסִפְרִים הָאֵלוּ מִתֵּר וּמִצְוָה לְכָל אֶחָד לְהַדְפִּיס פְּמָה שְׂרוּצָה בְּאִיזָה שְׂפָה וְלִשׁוֹן שְׂרוּצָה, וְכָל הַמְּזוּכָה אֶת הַרְבִּים זְכוּתוֹ עוֹמְדַת לְעַד וְזוֹכֶה לְבָנִים צְדִיקִים. וּבְגַדֵּל פַּח זְכוּת הַרְבִּים שֶׁל הָעוֹזְרִים וְהַמְּסִיעִים לְמִפְּעַל הַקְדוּשָׁה הַזֶּה, יִזְכֶּה לְרֵאוֹת מִיּוֹצֵאֵי חִלְצִיהֶם רַב תַּעֲנוּג וְנַחַת דְּקַדְשָׁה, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה בְּקְרוֹב שְׂיַעֲרָה ה' עָלֵינוּ רוּחַ טְהָרָה, וְנוֹפֶה לְטַהַר לְבַבְנוּ לְעַבֵּד לְיוֹצְרָנוּ בְּכָל כַּחֲנוּ וּבְכָל נַפְשָׁנוּ וּבְכָל מְאֻדָּנוּ, וְתַקִּים הַבְּטַחַת הַרְעִיא מְהִימָנָא "בְּהַאי סְפָר הַזְהַר, יְפִקוֹן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" בְּבִיאַת גּוֹאֵל צְדָק בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ, אָמוֹן.

הַמוֹצִיאִים לְאוֹר

הקדמה ללמוד הזהר

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה [דור אחרון]. ובזהר (זמר חלק ג' דף קנ"ג: ברעא מהימנא) כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועי' בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' ס' 90 קלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזוהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דידך, און דו קענסט מיד" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי] (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלה סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערכים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכנן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אפי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נובל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקמץ יהיה לאלה" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסיים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (עוד רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר וראוד". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגרסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועי' נענו)

בשרת פרחי כהונה חלק ארוח סי' יג) ... וממילא כל שכן בלימוד הזוהר עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודת לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (ת"א) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עין חיים (האר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: [על פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד] - מעלת הלימוד בזוה"ק, שהלומד ממש נהנהף לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקובל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקובל הרב אברהם גלאנטי זיע"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשכנא" (שבפרשת משפטים ד' קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרתיו בראש, ויושב בגוון, עכל"ק. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות חברים מקשיבים לקולך השמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (ד' ק"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. וכזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מה ש'היה ה' - ראשי תבות משה - ש'היה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו גאול), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה [ולכל הפחות לימוד בקריאה זוה"ק], עם הארץ, ובגללו מתעכב הגאולה רח"ל. על כן כולנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלימוד הקדוש הזה. וכרוך ה' שזכינו בדרגו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משה ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים - על כן אחי! כל אחד יכלל בלימוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד הזוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שגרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדבריך אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאריז"ל)

תפלה לאחר קריאת הזוהר

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיתך לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשויט ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישיב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וכראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנית עוינו במהרה בימינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד וישמו אחד, אמן נצח סלה ועד.

(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

בדמותה. זה שפתיב ראה חיים עם אשה אשר אהבת. התורה היא טוב. זהו שפתיב פי לקח טוב נתתי לכם, ואשתו היא בדמותה. זה שפתיב מצא אשה מצא טוב. סוף סוף עשרה דברים נאמרו בזה ועשרה בזה, והרי פרשה החברים.

תקון חמשה עשר

בראשית זה ישראל, זהו שפתיב קדש ישראל ליהו"ה ראשית תבואתה, ראשית בלי ערבוכיא אחרת, ומשום שהיא קדש, אין לו הרפכה ממין אחר, ומשום שהוא קדש, אין לו הרפכה שצריך בו שמירה אל בת זוגו שהיא ה', ומשום זה ראשית תבואת ה', אין בו פגם. זהו שפתיב ויעקב איש תם, אין בו פסלת, (צריך להיות שמור) פרי זה למלך ראוי, ומשום כך, כל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם יהו"ה.

שזהו עץ החיים, שפריו סם חיים, בת זוגו שמורה לו בעולם הזה ובעולם הבא, עליה נאמר ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, גם - לרבות בת זוגו, סם החיים שלו, והוא שומר אותו בעולם הזה ובעולם הבא, ומי שרוצה לטל את בת זוגו, כמו אורייה שהקדים את דוד, נאמר בו כל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם יהו"ה.

שבת זוגו של צדיק היא מצה שמורה, לגבי מצה שלמה עשירה, ומי גרם את זה שתהיה בת זוגו מצה שמורה לגביו? משום ששמר הטפה שלו, ומי שפוגם הטפה שלו, נקראת בת

יח) עץ חיים היא למחזיקים בה, ואתתיה איה בדיוקנהא, הדא הוא דכתיב (קהלת ט ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת, אורייתא איהי טוב, הדא הוא דכתיב (משלי ד כב) פי לקח טוב נתתי לכם, ואתתיה איהי בדיוקנהא, הדא הוא דכתיב (שם יח ב) מצא אשה מצא טוב, סוף סוף עשר מלין אתמר בהאי, ועשר בהאי, והא אוקמוה חבריאי.

תקונא חמיסר

בראשית דא ישראל, הדא הוא דכתיב (ירמיה ב ג) קדש ישראל ליי' ראשית תבואתה, ראשית בלא ערבוכיא אחרא, ובגין דאיהו קדש, לא הוה ליה הרפכה ממיןא אחרא, ובגין דאיהו קדש, לית ליה הרפכה דצריך ביה נטירו לגבי בת זוגיה דאיהי ה', ובגין דא ראשית תבואת ה', לית ביה פגמו, הדא הוא דכתיב (בראשית כה כז) ויעקב איש תם, לית ביה פסולת, (צריך למהוי נטיר) איבא דא למלפא אתחזי, ובגין דא (ירמיהו ב ג) כל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם יי'.

דדא איהו עץ החיים, דאיבא דיליה סם חיים בת זוגיה, נטירא ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי, עליה אתמר (בראשית ג כב) ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, גם לרבות בת זוגיה, סם חיים דיליה, ואיהו נטיר ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי, ומאן דבעי לנטלא בת זוגיה, פגון אורייה דאקדים לדוד, אתמר ביה (ירמיהו ב ג) כל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם יי'.

דבת זוגיה דצדיק איהו מצה שמורה, לגבי מצה שלימה עשירה, ומאן גרים דא למהוי בת זוגיה מצה שמורה לגביה, בגין דנטר טפה דיליה, ומאן דפגים טפה דיליה, אתקרי בת זוגו מצה פרוסה

אתקרי בת זוגו מצה פרוסה

זוגו מצה פרוסה, לחם עני, וסוד הדבר - כל מי שמזלזל בלחם או בפרורי לחם, שהם טפות בכזית, עניות רודפת אחריו, אלא צריך לשמר הטפות שלו שלא יזרק אותם במקום שלא צריך, ומשום זה פרושהו בעלי המשנה, כבדו את נשותיכם פי כן תתעשרו, והכבוד שלהן לשמר טפה ראשונה שלא יעשה בה פסולת.

שפסלת של אברהם ויצחק גרמו לאמה של עשו וישמעאל שהשתעבדו בבניהם בגלות, והנפיון שלהם באש וספין הציל אותם משרפה והרג שלהם.

יעקב, משום שלא היתה בו פסולת, נאמר בזרעו בגלות, וישכן ישראל בטח ביד עין יעקב. נאמר כאן בטח ביד, ונאמר שם ביציאת הגלות יהוה ביד ינחנו ואין עמו אל נכר, לא התערבו בבניו ערובי של גרים, ומשום זה אין מקבלים גרים לימות המשיח, שעליהם, על זרע יעקב נאמר גפן ממצרים תסיע. מה גפן לא מקבלת הרפכה ממין אחר, כף זרעו היו שומרים אות ברית ולא מקבלים הרפכה ממין אחר, וכל מי ששומר אות הברית, זוכה למלכות, כמו שיוסף, וישראל בגלל ששומרים ברית זוכים למלכות, ונאמר בהם כל ישראל בני מלכים, ומשה משום ששמר את הברית, נאמר בו ויהי בישרון מלך. אשרי הוא מי ששומר הברית.

תקון ששה עשר

בראשית זו חלה, זהו שכתוב ראשית ערסתכם חלה תרימו תרומה, והרי פרושהו שאדם היה חלתו של עולם, ומנין לנו

לחם עני, ורזא דמלה כל מאן דמזלזל בנהמא, או בפירורין דנהמא, דאינון טפין בכזית, עניות קא רדיף אבתריה, אלא צריך לנטרא טפין דיליה, דלא יזריק לון באתר דלא אצטריך, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין, אוקירו לנשייכו פי היכי דתתערתו, ואוקירו דלהון לנטרא טפה קדמאה, דלא יעביד בה פסולת.

דפסולת דאברהם ויצחק, גרים לאומה דעשו וישמעאל דאשתעבדון בבניהון בגלותא, ונסיונא דלהון באשא וספינא, שזיב לון משריפה והרג דלהון.

יעקב בגין דלא הוה ביה פסולת, אתמר בזרעיה בגלותא (דברים לג כח) וישכן ישראל בטח ביד עין יעקב, אתמר הכא בטח ביד, ואתמר התם במפקנו דגלותא (שם לב יב) ביד ינחנו ואין עמו אל נכר, לא אתערבון בבנוי ערבוכיא דגירים, ובגין דא אין מקבלים גרים לימות המשיח, דעלייהו דזרע יעקב אתמר (תהלים פ ט) גפן ממצרים תסיע, מה גפן לא מקבלא הרפכה ממין אחרא, כן זרעיה הוו נטרין אות ברית, ולא מקבלין הרפכה ממין אחרא, וכל מאן דנטיר אות ברית זכי למלכו, (דף לא ע"א) פגוונא דיוסף, וישראל בגין דנטרין ברית זכו למלכותא, ואתמר בהון כל ישראל בני מלכים, ומשה בגין דנטר אות ברית, אתמר ביה (דברים לג ה) ויהי בישורון מלך, זכאה איהו מאן דנטר ברית.

תקונא שיתסר

בראשית דא חלה, הדא הוא דכתיב (במדבר טו) ראשית עריסתיכם חלה תרימו תרומה, והא אוקמוהו דאדם חלתו של עולם

שְׁחֵלָה הִיא רֵאשִׁית? שֶׁהַפְּתוּב מוֹכִיחַ, זֶהוּ שֶׁפְּתוּב רֵאשִׁית עֲרִיסְתִּיכֶם תְּרִימוּ תְרוּמָה לִיהו"ה. מֵה זֶה חֵלָה? אֵלָא שְׁבַעָה מִיָּנִים הֵם - חֲטָה וּשְׁעוּרָה וּגְפָן וּתְאֵנָה וְרִמּוֹן אֲרֶץ זֵית שְׁמֶן וּדְבַשׁ, שֶׁהוּא דְבַשׁ תְּמָרִים.

חֲטָה הוּא הַעֵץ שֶׁמִּמֶּנּוּ אָכַל אָדָם הֶרְאשׁוֹן, וְהוּא לֹא הוֹצִיא מִשֶּׁם חֵלָה, וּמִשּׁוּם זֶה לֹא חָל בּוֹ ה', וְשׁוּרָה בּוֹ ח' ט' וְגֵרִים לֹא מוֹתֵא.

וְחֵלָה אִיהִי שְׁכִינְתָא, כְּלִילַא מִשְׁבַּעָה מִיָּנִין אֵילִין, וְכֵה חֵב אָדָם קְדַמָּא, טְפָה דָא י', עֶסֶה צְרִיךְ לְאַפְקָא מִיָּנֵה חֵלָה, וּמִיד חָל עַל הֵהיא טְפָה, וְיִהְיֶה לִיָּה זֶרַע כְּלִיל מִתְרוּיָהוּ דְאִיהוּ ו', וְרִזָּא דְמִלָּה ה"א לְכֶם זֶרַע (בראשית מז כז).

וּבְגִין דָּא חֵלָה וְדָאי אִיהִי פְקוּדָא דְאִתְמַנִּי לְאַתְתָּא, דְּבִגְיָנָה מֵת אָדָם דְאִיהוּ חֵלְתוּ שֶׁל עוֹלָם, צְרִיכָה אִיהִי לְאַפְרָשָׁא חֵלָה, וְלְאַפְקָא לָהּ מִעֲסָתָה, דְאִיהִי טְפָה דִילָהּ, לְהַחֲזִירָה עַל הָאָדָם.

אִיהִי אֲטַפְת שָׂרְגָא דִילִיָּה, דְאִתְמַר בֵּיה (משלי כז) גַּר י"י נִשְׁמַת אָדָם, צְרִיכָה לְאוּקְדָא לִיָּה כְּלִיל שַׁבַּת, בְּאַתְעֵרוּ דְשְׁלֵהוּבִין דְאִשָּׂא דְרַחֲמֵימוּ לְגַבֵּי בַעֲלָה, וְרִזָּא דְמִלָּה מִים רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֵהָבָה (שיר א ז), וְאַתְעֵרוּ דְחִמִּימוּתָא דְלִיל שַׁבַּת, מְאַתְתִּיה צְרִיכָה בְרַחֲמֵימוּ וּדְחִילוּ, וְדָא אִיהוּ אִשָּׁה פִי תִזְרִיעַ וְיִלְדָה זָכָר (ויקרא יב ב).

אִיהִי שְׁפִיכַת דְּמִים דְאָדָם, אֲזַדְרִיקַת דְּמָה, וְעַל דָּא צְרִיכָה לְנִטְרָא לִיָּה מִדָּם גְּדָה, וּבְגִין דָּא עַל תְּלַת מְלִין אֵלִין נָשִׁים זְהִירוֹת, בְּנִדָּה וּבְחֵלָה וּבְהַדְלָקַת הַנֵּר, עַד כָּאֵן רִזָּא דְחֲטָה, דְּמִתְמָן חֵלָה, חֲטָ"ה אִיהוּ רִזָּא דְעֲשָׂרִין וְתָרִין אֲתוּון דְאִוְרִיָּתָא.

וְחֵלָה אִיהִי שְׁכִינְתָא, כְּלִילַא מִשְׁבַּעָה מִיָּנִין אֵילִין, וְכֵה חֵב אָדָם קְדַמָּא, טְפָה דָא י', עֶסֶה צְרִיךְ לְאַפְקָא מִיָּנֵה חֵלָה, וּמִיד חָל עַל הֵהיא טְפָה, וְיִהְיֶה לִיָּה זֶרַע כְּלִיל מִתְרוּיָהוּ דְאִיהוּ ו', וְרִזָּא דְמִלָּה ה"א לְכֶם זֶרַע (בראשית מז כז).

וּבְגִין דָּא חֵלָה וְדָאי אִיהִי פְקוּדָא דְאִתְמַנִּי לְאַתְתָּא, דְּבִגְיָנָה מֵת אָדָם דְאִיהוּ חֵלְתוּ שֶׁל עוֹלָם, צְרִיכָה אִיהִי לְאַפְרָשָׁא חֵלָה, וְלְאַפְקָא לָהּ מִעֲסָתָה, דְאִיהִי טְפָה דִילָהּ, לְהַחֲזִירָה עַל הָאָדָם.

אִיהִי אֲטַפְת שָׂרְגָא דִילִיָּה, דְאִתְמַר בֵּיה (משלי כז) גַּר י"י נִשְׁמַת אָדָם, צְרִיכָה לְאוּקְדָא לִיָּה כְּלִיל שַׁבַּת, בְּאַתְעֵרוּ דְשְׁלֵהוּבִין דְאִשָּׂא דְרַחֲמֵימוּ לְגַבֵּי בַעֲלָה, וְרִזָּא דְמִלָּה מִים רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֵהָבָה (שיר א ז), וְאַתְעֵרוּ דְחִמִּימוּתָא דְלִיל שַׁבַּת, מְאַתְתִּיה צְרִיכָה בְרַחֲמֵימוּ וּדְחִילוּ, וְדָא אִיהוּ אִשָּׁה פִי תִזְרִיעַ וְיִלְדָה זָכָר (ויקרא יב ב).

אִיהִי שְׁפִיכַת דְּמִים דְאָדָם, אֲזַדְרִיקַת דְּמָה, וְעַל דָּא צְרִיכָה לְנִטְרָא לִיָּה מִדָּם גְּדָה, וּבְגִין דָּא עַל תְּלַת מְלִין אֵלִין נָשִׁים זְהִירוֹת, בְּנִדָּה וּבְחֵלָה וּבְהַדְלָקַת הַנֵּר, עַד כָּאֵן רִזָּא דְחֲטָה, דְּמִתְמָן חֵלָה, חֲטָ"ה אִיהוּ רִזָּא דְעֲשָׂרִין וְתָרִין אֲתוּון דְאִוְרִיָּתָא.

אִיהִי שְׁפִיכַת דְּמִים דְאָדָם, אֲזַדְרִיקַת דְּמָה, וְעַל דָּא צְרִיכָה לְנִטְרָא לִיָּה מִדָּם גְּדָה, וּבְגִין דָּא עַל תְּלַת מְלִין אֵלִין נָשִׁים זְהִירוֹת, בְּנִדָּה וּבְחֵלָה וּבְהַדְלָקַת הַנֵּר, עַד כָּאֵן רִזָּא דְחֲטָה, דְּמִתְמָן חֵלָה, חֲטָ"ה אִיהוּ רִזָּא דְעֲשָׂרִין וְתָרִין אֲתוּון דְאִוְרִיָּתָא.

אִיהִי שְׁפִיכַת דְּמִים דְאָדָם, אֲזַדְרִיקַת דְּמָה, וְעַל דָּא צְרִיכָה לְנִטְרָא לִיָּה מִדָּם גְּדָה, וּבְגִין דָּא עַל תְּלַת מְלִין אֵלִין נָשִׁים זְהִירוֹת, בְּנִדָּה וּבְחֵלָה וּבְהַדְלָקַת הַנֵּר, עַד כָּאֵן רִזָּא דְחֲטָה, דְּמִתְמָן חֵלָה, חֲטָ"ה אִיהוּ רִזָּא דְעֲשָׂרִין וְתָרִין אֲתוּון דְאִוְרִיָּתָא.

תקונא שיבסר

תקון שבעה עשר

בראשית, עליה נאמר ראשית מעשר דגנך, וזו מלכות שהיא מעשר, והיא עשירית לעשר ספירות, ובשבילה מעשרים, ומוץ ותבן שהם הלבושים של החטה, בעולם הזה פטורים ממעשר, ומי שרוצה להוציא מעשר מחטה, צריך לנקותו מן המוץ והתבן שהם ח"ט, והיא נשאת ה' נקיה. באותו זמן יהיה זורק בה טפה שהיא י'.

וכמו זה בזווגו של אדם, צריך לנקות טפה מחט"א, שהוא יצר הרע, להיות זרע נקי בה'. זהו שכתוב ה"א לכם זרע.

אבל בעולם הבא, החטה היא נקיה, היא ולבושה, והיא עשרים ושנים האותיות של התורה, ומשום זה בהמוציא, בעל הבית צריך לדקדק בה', שהיא תהיה נקיה בלי פסלת, ושני עשורים הם, שאמר הכתוב עשר תעשר, למה? אלא בשביל לקשר אותה עם שתי זרועות, שהם כהן ולוי, שהם מעשר ראשון ללוי, מעשר מן המעשר לפהן, שכל הספירות עולות לעשר (בשכינה), עד שעולות למאה, והיא נעשית תרומה לכל המאה, ומשום זה שעור תרומה שנים ממאה, כנגד שני לוחות התורה, שהיא תורה שנתנה בארבעים ימים, וזהו תור"ה מ', ובה נעשו הספירות פלן עשרונים, שלשת האבות שלשה עשרונים, שני נביאי אמת הם עשרון עשרון.

תקון שמונה עשר

בראשית, בר"א שי"ת, הם שש דרגות של נבואה, שנאמר בהם שוקיו עמודי שש, וכמו שהם

בראשית, עליה אתמר (ע"י דברים יח ד) ראשית מעשר דגנך, ודא מלכות דאיהו מעשר, ואיהי עשירית לעשר ספירות, ובגינה מעשרין, ומוץ ותבן דאינון לבושין דחטה, בהאי עלמא פטורין ממעשר, ומאן דבעי לאפקא מעשר מחטה, בעי לנקייה מן מוץ ותבן דאינון ח"ט, ואשתארת איהי ה' נקיה, בההוא זמנא יהא זריק בה טפה דאיהי י'.

וכגוונא דא בזווגא דבר נש, צריך לנקאה טפה מחט"א דאיהו יצר הרע, למהוי זרעא נקיה בה', הדא הוא דכתיב (בראשית מז כז) ה"א לכם זרע.

אבל בעלמא דאתי חטה איהי נקיה, איהי ולבושה, ואיהי עשרין ותריין אתוון דאורייתא, ובגין דא בהמוציא, בעל הבית צריך לדקדק בה', למהוי איהי נקיה בלא פסולת, ותריין עשורין אינון, דאמר קרא (דברים יד כב) עשר תעשר, אמאי אלא בגין לקשרא לה בתריין דרועין, דאינון כהן לוי, דאינון מעשר ראשון ללוי, מעשר מן המעשר לפהן, דכל ספירן סלקין לעשר (בשכינהא), עד דסלקין למאה, ואיהי אתעבידת תרומה לכלהו מאה, ובגין דא שיעור (דף לא ע"ב) תרומה תרי ממאה, לקבל תריין לוחין דאורייתא, דאיהי תורה דאתייהיבת בארבעין יומין, ודא איהו תור"ה מ', ובה אתעבידו ספירן פלהו עשרונים, תלת אבהן תלת עשרונים, תרי נביאי קשוט אינון עשרון עשרון.

תקונא תמני סרי

בראשית בר"א שי"ת, אינון שית דרגין דנבואה, דאתמר בהון (שיר ה טו) שוקיו עמודי שש, וכמה דאינון שית

שש למטה, כף הם שש למעלה, ואתם שש עולים לששים, באיזה מקום? ביסוד ח"י העולמיים, נשאר י"ד מן יסוד, זו שכינה תחתונה כלולה מארבעה עשר פרקים של היד שהם בחמש אצבעות, והם יהו"ה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ארבע עשרה אותיות של הקדוש ברוך הוא שפלולות בה, וזהו וביד הנביאים אדמה.

ס"ו מן יסוד, הם פנגד שש הדרגות של הכפא, שנאמר בו שש מעלות לכפא, ואת ו' עולה ב', שהיא עטרה של הברית לששים, שש פעמים עשר, ועולים לששים פנגד ששים גלגלים שסוכבים את הכפא, והכפא שם השכינה.

שהיא הדמיון ומראה של הכל, הדמיון, הרי נאמר וביד הנביאים אדמה, ועליה נאמר ותמונת יהו"ה יביט. על שם שכל הפרצופים של הנביאים הם רשומים בה, נקראת דמיון, ועל שם שכל האורות שלמעלה ממנה בה הם נראים, היא נקראת מראה. זהו שפתוב יהו"ה במראה אליו אתודע, בסתימת העינים נקראת מראה בחלום, וסוד הדבר - אני ישנה ולבי ער, ובפתיחת העינים הוא מראה בהקיץ, ושני ממנים שם, אחד סגרו"ן ואחד פתחו"ן, ומטטרו"ן שנקרא בשם שניהם, ממנה על שני המפתחות הללו. מצד של העמוד האמצעי, השכינה היא מראה בהקיץ, ומשה בצדו, שפתוב בו פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות, ותמונת יהו"ה יביט.

מן הצד של צדיק, שהוא אור הגנוז לצדיקים לעולם הבא (כ"א

לתתא, הכי אינון שית לעילא, ואינון שית סלקין לשתיין, באן אתר, ביסוד ח"י עלמין, אשתאר י"ד מן יסוד, דא שכנתא תתאה, כלילא מארבע סרי פרקין דיד, דאינון בחמש אצבעאן, ואינון יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ארבע סרי אתוון דקודשא בריך הוא, דכלילן בה, ודא איהו וביד הנביאים אדמה (הושע יב יא).

ס"ו מן יסוד, אנון לקבל שית דרגין דכרסיא, דאתמר ביה (מלכים א י יט) שש מעלות לכפא, ואת ו' סליק ב' דאיהי עטרה דברית לשתיין, שית זמנין עשר, וסלקין לשתיין לקבל שתיין גלגלין דסחרין לכרסיא, וכרסיא תמן שכנתא.

דאיהו דמיון ומראה דכלא, דמיון הא דאתמר וביד הנביאים אדמה, ועלה אתמר (במדבר יב ח) ותמונת יי יביט, על שם דכל פרצופין דנביאי בה אינון רשימין, אתקרי דמיון, ועל שם דכל נהורין דלעילא מינה, בה אתחזיין אתקריאת מראה, הדא הוא דכתיב (שם ו) יי במראה אליו אתודע, בסתימו דעינין, אתקריאת מראה בחלום, ורזא דמלה אני ישנה ולבי ער (שיר ה ב), ובפתיחו דעינין איהו מראה בהקיץ, ותרין ממנן תמן, חד סגרו"ן, וחד פתחו"ן, ומטטרו"ן דאתקרי בשם תרוייהו, ממנא על תרין מפתחין אלין. מסטרא דעמודא דאמצעיתא איהי שכנתא מראה בהקיץ, ומשה בסטריה, דכתיב ביה (במדבר יב ח) פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות, ותמונת יי יביט.

מסטרא דצדיק, דאיהו אור הגנוז לצדיקים לעלמא דאתי (נ"א) לעתיד (לכא), אתקריאת מראה בחלום, והוא דאתחזיא לעתיד לכא) נקראת מראה בחלום, והוא שנראה בה מצד הגוף, הוא יהו"ה העמוד האמצעי, שנטל

מְשֻׁנֵי צְדָדִים, וְהוּא רֹכֵב עַל אַרְבַּע חַיִּוֹת, שֶׁהֵם פְּנֵי אָדָם, פְּנֵי אַרְיָה, פְּנֵי שׁוֹר, פְּנֵי נֶשֶׁר. יו"ד ה"א ו"א"ו ה"א נִקְרָא מִלְּפָנִים שֶׁל הַגּוֹף, וְהוּא אָדָם לְשֵׁבֶת עַל הַפֶּסֶא.

רְמִי שֶׁהוּא אָדָם - נִרְאֶה לוֹ בְּדַמּוֹת אָדָם, לְמִי שֶׁהוּא כְּשֶׁאֵר הַחַיּוֹת - נִרְאֶה לוֹ בְּדַמּוֹת חַיּוֹת הַפֶּסֶא, לְכָל אֶחָד כְּפִי כַחוֹ, וְאֵל יִתְהַלֵּל הַמֶּתְהַלֵּל הַשֶּׁפֶל אוֹתוֹ, אֲלֵא בְּשִׁכְיֻתוֹ, שֶׁלֹּא יִכּוֹל לְהַשִּׁיג אוֹתוֹ שׁוּם נְבִיא וְחוּזָה אֲלֵא עִם הַשִּׁכְיָנָה, וְיֵשׁ אָדָם לְמַעַלָּה מֵאָדָם מֵצַד שֶׁל חֲכָמָה, כ"ח מ"ה וְדַאי, וְנֶאֱמַר בּוֹ חֲכָם עֲדִיף מִנְּבִיא.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְכָל הַחֲבָרִים וְאָמַר: רוּעָה הַנְּאֻמָּן, רַבֵּן שֶׁל כָּל הַנְּבִיאִים, קוּם הַתְּעוֹרֵר מִשְׁנֵתְךָ, שְׁאֵתָה הוּא בְּכָל הַנְּבִיאִים כְּמוֹ הַשֶּׁמֶשׁ, שֶׁהַלְבָּנָה וְהַכּוֹכָבִים מְאִירִים מִמֶּנּוּ, וְאֵין לָהֶם אוֹר מֵצַד אַחֵר, וּבִזְמַן שְׁאֵתָה נֶאֱסַפְתָּ מִן הָעוֹלָם, נֶאֱמַר בָּהֶם יִחְשְׁכוּ כְּכַבֵּי נֶשֶׁפוֹ, קוּם הָאֵר אוֹרְךָ.

וְרֵא עוֹד, אֲלֵא בְּזִמְנֵי שְׁאֵתָה נֶאֱסַפְתָּ מִן הָעוֹלָם, בֵּית הַנְּבוּאָה, שְׁנֶאֱמַר בָּהּ לֹא כֵן עֲבָדִי מִשֶּׁה בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא, הִיא סְתוּמָה, קוּם פְּתַח אוֹתָהּ, שֶׁהִיא בֵּית עֲלִיּוֹן גְּנוּז, שֶׁפֶל הַגְּנוּזִים שְׁלֹמְעֵלָה סְתוּמִים, שֶׁהַמְּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן שָׁם, וְאֵתָה הֵייתָ כְּבֵן בֵּית, בְּנוֹ שֶׁל אוֹתוֹ הַבֵּית. בֵּית, ב' הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה, י' חֲכָמָה, אָבָא, ת' תְּפָאֲרַת, בֵּן בֵּית שֶׁל מַעַלָּה, וְאֵתָה הֵייתָ בְּדִיּוּקְנוֹ, שְׁבֹאוֹתוֹ בֵּית לֹא הֵייתָ רְשׁוּת לְנְבִיא וְחוּזָה לְהַכְנִס לְשֵׁם אֲלֵא בְּרִשׁוֹת, וְאֵתָה הֵייתָ נִכְנָס בְּלִי רְשׁוֹת, כְּבֵן הַמְּלֶךְ שְׁאֵין שָׁם שְׁעַר שְׁסֻתוֹם לוֹ.

בָּהּ, מְסֻטְרָא דְגוֹפָא, אֵיהוּ יְהו"ה עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, דְאִתְנַטִּיל מִתְרִין סְטְרִין, וְאֵיהוּ רֹכֵיב עַל אַרְבַּע חַיּוֹן דְאִינוּן פְּנֵי אָדָם פְּנֵי אַרְיָה פְּנֵי שׁוֹר פְּנֵי נֶשֶׁר, יו"ד ה"א ו"א"ו ה"א אֲתִקְרִי מִלְּגָאוֹ דְגוֹפָא, וְאֵיהוּ אָדָם לְשֵׁבֶת עַל הַפֶּסֶא.

לְמָאן דְאֵיהוּ אָדָם אֲתַחֲזִיא לֵיהּ בְּדַמּוֹת אָדָם, לְמָאן דְאֵיהוּ כְּשֶׁאֵר חַיּוֹן אֲתַחֲזִיא לֵיהּ בְּדַמּוֹת חַיּוֹן דְכְרִסְיָא, לְכָל חַד כְּפּוּם חַיִּלְיָה, וְאֵל יִתְהַלֵּל הַמֶּתְהַלֵּל הַשֶּׁפֶל לֵיהּ, אֲלֵא בְּשִׁכְיֻתִיהּ, דְלֹא יִכִּיל לְאַשְׁגָּא לֵיהּ שׁוּם נְבִיא וְחוּזָה אֲלֵא בְּשִׁכְיֻתָא, וְאֵית אָדָם לְעִילָא מֵאָדָם, מְסֻטְרָא דְחֲכָמָה, כ"ח מ"ה וְדַאי, וְאֲתַמַּר בֵּיהּ חֲכָם עֲדִיף מִנְּבִיא.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְכָלְהוּ חֲבָרִיא, וְאָמַר רַעֲיָא מְהֵימְנָא, רַבֵּן דְכָל נְבִיאֵיא, קוּם אֲתַעֲר מִשְׁנֵתְךָ, דְאֵנְתָּ אֵיהוּ בְּכָל נְבִיאֵיא כְּגוֹוְנָא דְשִׁמְשָׁא, דְסִיְהֵרָא וְכַכְבֵּיא מִנִּיהּ נְהַרִין, וְלִית לוֹן נְהוּרָא מְסֻטְרָא אַחֲרָא, וּבְזִמְנָא דְאֵנְתָּ אֲתַכְנִישֵׁת מְעַלְמָא, אֲתַמַּר בְּהוּן (אֵיּוּב ג' ט) יִחְשְׁכוּ כְּכַבֵּי נֶשֶׁפוֹ, קוּם אֲנַהִיר נְהוּרְךָ.

וְרֵא עוֹד, אֲלֵא בְּזִמְנָא דְאֵנְתָּ אֲתַכְנִישֵׁת מִן עֲלְמָא, בֵּיתָא דְנְבוּאָה, דְאֲתַמַּר בָּהּ (שם) לֹא כֵן עֲבָדִי מִשֶּׁה בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא, אֵיהִי סְתִימָא, קוּם אֲפְתַח לָהּ, דְאֵיהִי בֵּיתָא עֲלָאָה גְּנִיזָא, דְכָל גְּנִיזוֹן דְלְעִילָא סְתִימִין דְמִלְּפָא עֲלָאָה תְּמָן, וְאֵנְתָּ הוּוּת כְּבֵן בֵּית, בֵּן דְהֵהוּא בֵּיתָא, בֵּי"ת, ב' אֵימָא (דף לב ע"א) עֲלָאָה, י' חֲכָמָה אָבָא, ת' תְּפָאֲרַת, בֵּן בֵּית דְלְעִילָא, וְאֵנְתָּ הוּוּת בְּדִיּוּקְנִיהּ, דְבַהֵהוּא בֵּית לֹא הוּוּה רְשׁוֹ לְנְבִיא וְחוּזָה לְאַעְלָא תְּמָן אֲלֵא בְּרִשׁוֹ, וְאֵנְתָּ הוּוּת עֲאֵל בְּלֹא רְשׁוֹ, כְּבָרָא דְמִלְּפָא דְלִית תְּמָן תְּרַעָא סְתִימָא לֵיהּ.

וְרָא עוֹד, אֶלָּא דְנִבְיָאֵי אַחֲרֵינִין, לֹא הוּוּ
לֹא הָיוּ נִכְנְסִים לְרֵאוֹת אֶת הַמְּלַךְ
אֶלָּא בְשַׁעוֹת יְדוּעוֹת, וּבִימֵים
יְדוּעִים, כְּמוֹ שְׁמַצְאָנוּ בְּאֶהְרֵן
שְׁהִיָּה עֲלִיּוֹן מִכָּלֵם, שְׁנֹאמַר בּוֹ
וְאֵל יִבֹּא בְכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ,
אֶלָּא בְּזֹאת יִבֹּא אֶהְרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ,
כָּל שַׁפְּן אַחֲרֵימֵן, וְאַתָּה בְּכָל שַׁעָה
וְשַׁעָה וּבְכָל יוֹם שְׁהִיִּיתָ רוֹצֵה,
הֵייתָ נִכְנֵס לְרֵאוֹת אֶת הַמְּלַךְ.

וְרָא עוֹד, אֶלָּא כָּל הַנְּבִיאִים הָיוּ
רוֹאִים אֶת נְבוּאָתָם בְּאֵיבְרֵי
הַמְּלַךְ, כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּאֵיבֵר
יְדוּעַ וְלֹא יוֹתֵר. מִהֶם בְּרֵאשׁ
הַמְּלַךְ, מִהֶם בְּנִימֵים שֶׁל הֶרֶאשׁ,
שֶׁהֶם כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת שְׁאִין לָהֶם
חֲשֻׁבוֹן, מִהֶם בְּעִינֵים, מִהֶם
בְּאֲזָנִים, מִהֶם בְּפָנִים, מִהֶם
בְּחֻטָּם, מִהֶם בְּפֶה, מִהֶם בְּצוּאָר,
מִהֶם בְּיָדִים, מִהֶם בְּקוֹמָה שֶׁהוּא
הַגּוּף, מִהֶם בְּשׁוֹקִים, מִהֶם בְּאוֹת
בְּרִית, מִהֶם בְּלְבוּשֵׁי הַמְּלַךְ,
שְׁלֹא הֵיטָה לָהֶם רְשׁוֹת לְהִסְתַּפֵּל
יוֹתֵר.

אֲבָר מִשָּׁה, בְּכָל אֵיבֵר וּבְכָל
מְקוֹם הִיָּה מְשִׁיג נְבוּאָתוֹ, וּבְכָל
אֵיבֵר וְאֵיבֵר הִיא הֵיטָה יוֹרְדֵת
אֵלָיו, מִה שְׁלֹא הִיָּה כֹּף לְשֹׂאֵר
כָּל הַנְּבִיאִים, שְׁכָּל אֶחָד עוֹלָה
לְאֵיבֵר שְׁלוֹ, וְנִשְׁמָתוֹ הֵיטָה
אֲצִילוֹת מֵאוֹתוֹ הָאֵיבֵר, וְאוֹתוֹ
הָאֵיבֵר הִיָּה לוֹ אֲבִיו.

וּבֵת הַמְּלַךְ הִיא הַהִיכָל שֶׁל כָּל
אֵיבֵר וְאֵיבֵר, הַמְּצוּה שֶׁל כָּל
אֵיבֵר וְאֵיבֵר, אַדְנִי הוּא
כְּחֻשְׁבוֹן הַיִּכָּל, וּמְשׁוּם זֶה
נֹאמַר אַדְנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח,
יְהוָה הוּא בְּכָל אֵיבֵר וְאֵיבֵר,
אַדְנִי הַיִּכָּל, יְהוָה בְּכָל אֵיבֵר
וְאֵיבֵר, וְהִיא נְבוּאָה שֶׁל כָּל אֵיבֵר
וְאֵיבֵר, הַמְּרֹאֶה שֶׁל כָּל אֵיבֵר
וְאֵיבֵר נִקְרָא, וְלִכְּל אֵיבֵר וְאֵיבֵר
יֵשׁ לוֹ סְפִירָה יְדוּעָה, הַהִיכָל שֶׁל

וְרָא עוֹד, אֶלָּא דְנִבְיָאֵי אַחֲרֵינִין, לֹא הוּוּ
עֲאֵלִין לְמַחְמֵי לְמַלְכָּא, אֶלָּא בְשַׁעֲתִין
יְדִיעָאן, וּבִיוֹמֵין יְדִיעָאן, כְּגוֹנוֹנָא דְאַשְׁפַּחְנָא
בְּאֶהְרֵן דִּהְוָה עֲלָאָה מִכָּלֵהוּ, דְאַתְמַר בֵּיהּ (ויקרא
13 ב) וְאֵל יִבֹּא בְכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ, אֶלָּא בְּזֹאת
יִבֹּא אֶהְרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ, כָּל שַׁפְּן אַחֲרֵינִין, וְאַנְתָּ
בְּכָל שַׁעֲתָא וְשַׁעֲתָא, וּבְכָל יוֹמָא דְאַנְתָּ בְּעֵי
הַיּוֹת עֵייל לְמַחְזֵי לְמַלְכָּא.

וְרָא עוֹד, אֶלָּא כָּל נְבִיאֵי, הוּוּ חֲזִיין נְבוּאָה
דְּלְהוּן בְּאֵיבְרֵין דְּמַלְכָּא, כָּל חַד וְחַד
בְּאֵבֵר יְדִיעָא וְלֹא יִתִּיר, מְנַהוּן בְּרִישָׁא דְּמַלְכָּא,
מְנַהוּן בְּנִימֵין דְּרִישָׁא, דְּאַנוּן כְּכַבִּיא וּמְזֻלֵי
דְּלִית לוֹן חוּשְׁפָּנָא, מְנַהוּן בְּעִינֵין, מְנַהוּן
בְּאֻדְנֵין, מְנַהוּן בְּאַנְפִּין, מְנַהוּן בְּחוּטָּמָא,
מְנַהוּן בְּפוּמָא מְנַהוּן בְּצוּאָר, מְנַהוּן בְּיָדִים,
מְנַהוּן בְּקוֹמָה דְּאִיהוּ גּוּפָא, מְנַהוּן בְּשׁוֹקֵין,
מְנַהוּן בְּאוֹת בְּרִית, מְנַהוּן בְּלְבוּשֵׁין דְּמַלְכָּא,
דְּלֹא הָוָה לוֹן רְשׁוֹ לְאַסְתַּפְּלָא יִתִּיר.

אֲבָר מִשָּׁה בְּכָל אֵבֵר, וּבְכָל אֶתֵר הָוָה מְשִׁיג
נְבוּאָה דִּילֵיהּ, וּבְכָל אֵבֵר וְאֵבֵר אִיְהִי
הָוָה נַחְתָּא לְגַבִּיָּה, מִה דְּלֹא הָוָה הָכִי לְשֹׂאֵר
כָּל נְבִיאֵי, דְּכָל חַד סְלִיק לְאַבְר דִּילֵיהּ,
דְּנִשְׁמָתֵיהּ הָוָה אֲצִילוֹת מִהֶהוּא אֵבֵר, וְהֶהוּא
אֵבֵר הָוָה לִיהּ אֲבִיו.

וּבְרֵתָא דְּמַלְכָּא אִיְהִי הַיִּכָּלָא דְּכָל אֵבֵר וְאֵבֵר,
מְצוּה דְּכָל אֵבֵר וְאֵבֵר, אַדְנִי אִיְהוּ
כְּחֻשְׁבֵּין הַיִּכָּל, וּבְגִין דָּא אֶתְמַר (תהלים נא
17) אַדְנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח, יְהוָה אִיְהוּ בְּכָל אֵבֵר
וְאֵבֵר, אַדְנִי הַיִּכָּל, יְהוָה בְּכָל אֵבֵר וְאֵבֵר
וְאִיְהִי נְבוּאָה דְּכָל אֵבֵר וְאֵבֵר, מְרֹאֶה דְּכָל אֵבֵר
וְאֵבֵר אֶתְקֵרֵי, וְכָל אֵבֵר וְאֵבֵר אִית לִיהּ סְפִירָה
יְדִיעָא, הַיִּכָּלָא דְּכָלֵהוּ שְׁכִינְתָּא תִּתָּא אַדְנִי,

כָּלֶם, שְׂכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה אֲדֹנָי,
וְכַמָּה מִמְּנִים שׁוֹמְרֵי שְׁעָרִים הֵם
לְהִיכָל שְׁלֹא יִפְּנְסוּ שָׁם נְבִיאִים
אַלָּא בְּרִשׁוֹת.

קוּם רוּעָה הַנְּאֻמָּן, קוּם פֶּתַח
הַהִיכָל, שְׁהָרִי כַּמָּה בַּעֲלֵי נְבוּאָה
הֵם דּוֹפְקִים עַל הַשְּׁעָרִים שֶׁל
הַהִיכָל, וְאוֹמְרִים אֲדֹנָי שְׁפָתַי
תִּפְתָּח, וְהִיא סְתוּמָה אֲלֵיהֶם, עַד
שֶׁאֲתָה תְּבֹא לְשֵׁם הַיָּם לֹא
נִפְתַּחְתָּ. לְמַלְךְ שְׁהִיוּ צְרִיכִים
אוֹתוֹ עֲבָדָיו וְהַשְּׂרִים וְהַמְּמַנִּים
וְשְׁלִיטֵי הָאָרֶץ לְהִרְאוֹת עִמּוֹ, כֹּל
אֶחָד כְּפִי צְרִכּוֹ, וְכֹל אֶחָד כְּפִי
שְׁלִטוֹנוֹ, וְכֹל אֶחָד כְּפִי עֶסְקוֹ.
מָה עֲשֵׂה הַמֶּלֶךְ? שָׁם אֵת הַכֹּל
בְּיַד הַגְּבִירָה, וְאָמַר, כֹּל מִי
שְׂרוּצָה לְבַקֵּשׁ בְּקִשְׁתּוֹ, יָבֹא
לְגַבְרִיהָ שֶׁהִיא הַבֵּית שְׁלִי, הַבֵּית
שֶׁל יי, הַהִיכָל שְׁלִי. וְזֶהוּ אֵל
יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשְּׁכָל וְיִדְוַע אוֹתִי,
אוֹתִי, כִּי אִם בְּזֹאת.

בְּאוֹתוֹ זְמַן כָּלֶם דּוֹפְקִים לְפִתַּח,
שְׁשֵׁם סַגְרוּ"ן שְׁסוּגְר, וְשֵׁם
פִּתְחוּ"ן שְׁפוּתַח. מִיָּד יָבֹא רוּעָה
הַנְּאֻמָּן וְיֹאמַר, אֲדֹנָי שְׁפָתַי
תִּפְתָּח, קַמְ"ץ פִּתְחָה, זֶה סוּגְר
וְזֶה פוּתַח, שְׁפָתַי שְׁפָתִים (שְׁבֹא)
שְׁעָרֵי צְדָק, עֲלֵיהֶם נֹאמַר פִּתְחוּ
לִי שְׁעָרֵי צְדָק.

מִבְּפָנִים הִיא סְגוּלַת"א, סְגוּ"ל,
הוּא בַּעֲלָה, וְהִיא סְגוּלַת"א
עֲטָרָה עַל רֹאשׁוֹ, חֲל"ם, עֲלִיו
נֹאמַר אֲבֹא בְּכֶם אוֹדָה יי, אֲבֹא"א
הִיא עֲשׂוֹר, שֶׁהִיא נִקְדַּת חֲל"ם,
וְכֹן אוֹדָה יי, שֶׁהוּא כְּתוּר עַל
כָּלֶם, זֶה - זֶה צְרִי, וְהֵם שְׁנֵי
עֲמוּנֵי אֲמַת. צְדִיקִים יָבֹאוּ בּוֹ,
זֶה צְדִיק שֶׁהוּא אוֹת בְּרִית
בְּשִׁנְיָהֶם, הוּא חִיר"ק פִּתַח צְר"י,
וְהוּא שוּר"ק, הַקֶּשֶׁר שֶׁל שְׁנֵינָהֶם,
וּמִשּׁוּם זֶה אוֹדָךְ כִּי עֲנִיתָנִי וַתְּהִי
לִי לִישׁוּעָה, זֹו שְׂכִינָה, שֶׁהִיא
מִצְדוֹ שֶׁל הַצְדִיק, שוּר"ק אֵל
בַּעֲלָה, הַקֶּשֶׁר שְׁלוֹ.

וְכַמָּה מִמְּנֵי נְטוּרֵי תְרַעֲיִן אֵינּוֹן לְהִיכָלָא, דְּלֹא
יַעֲלוּן תַּמָּן נְבִיאֵי אֶלָּא בְּרִשׁוֹ.

קוּם רַעֲיָא מְהֵימְנָא, קוּם אִפְתַּח הִיכְלָא, דְּהָא
כַּמָּה מְאָרִי דְנְבוּאָה אֵינּוֹן דְּפַקִּין לְתַרְעִין
דְּהִיכְלָא, וְאָמְרִין אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתָּח, וְאִיהִי
סְתִימָא לְגַבְיֵיהּ, עַד דְּאַנְתָּ תִּיתִי תַמָּן אִיהִי לֹא
אֲתַפְתַּחְתָּ, לְמַלְכָא דְהוּוּ צְרִיכִין לֵיהּ עֲבָדוּי
וְאִפְרַכְסוּי וּמִמְּנֵי וְשְׁלִטְנֵי אַרְעָא לְמַחְזֵי עֲמִיָּה,
כֹּל חַד כְּפּוּם צְרִכּוּי, וְכֹל חַד כְּפּוּם שְׁלִטְנוּתִיָּה,
וְכֹל חַד כְּפּוּם עֶסְקוּי, מָה עֲבַד מְלַכָּא, שְׁוִי
כֹּלָא בִידָא דְמִטְרוּנִיתָא, וְאָמַר כֹּל מָאן דְּבַעֲי
לְמִשְׁאֵל שְׁאֲלַתּוּי, יִיתִי לְמִטְרוּנִיתָא, דְּאִיהִי
בֵּית דִּילִי בֵּית יי, הִיכָל דִּילִי, וְהִיא אִיהִי (יִרְמִיָּה
ט כג) אֵל יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשְּׁכָל וְיִדְוַע אוֹתִי,
כִּי אִם בְּזֹאת.

בְּהַחֲוָא זְמַנָּא דְּפַקִּין כְּלָהּ לְפִתְחָא, דְּתַמָּן
סַגְרוּ"ן דְּסַגְר, וְתַמָּן פִּתְחוּ"ן דְּפִתַח,
מִיָּד יִיתִי רַעֲיָא מְהֵימְנָא, וְיִימָא אֲדֹנָי שְׁפָתַי
תִּפְתָּח, קַמְ"ץ פִּתְחָה, דָּא סַגְר וְדָא פִּתַח, תְּרִין
שְׁפוּוֹן (נ"א שְׁבֹא) שְׁעָרֵי צְדָק, עֲלֵייהוּ אֲתַמַּר (שֵׁם
קִיח ט) פִּתְחוּ לִי שְׁעָרֵי צְדָק.

מְדַגְנָו אִיהִי סְגוּלַת"א, סְגוּ"ל אִיהִי בַּעֲלָה,
וְאִיהִי סְגוּלַת"א, עֲטָרָה עַל רִישִׁיָּה,
חֲל"ם עֲלֵיהּ אֲתַמַּר (שֵׁם) אֲבֹא בְּכֶם אוֹדָה יי, הִיא,
אֲבֹא"א אִיהִי עֲשׂוֹר, דְּאִיהִי נִקְדַּת חֲל"ם,
וְכִיָּה (דף לב ע"ב) אוֹדָה יי, דְּאִיהִי כְּתוּר עַל
כָּלֶהּ, זֶה דָּא צְרִי, וְאֵינּוֹן תְּרִי סְמִכֵי קְשׁוּט,
צְדִיקִים יָבֹאוּ בּוֹ (תְּהִלִּים קח כ), דָּא צְדִיק דְּאִיהִי
אוֹת בְּרִית, בְּתַרוּנֵיהּ, אִיהִי חִיר"ק תַּחֲתוֹת צְר"י,
וְאִיהִי שוּר"ק, קְשׁוּרָא דְתַרוּנֵיהּ, וּבְגִין דָּא
אוֹדָךְ כִּי עֲנִיתָנִי וַתְּהִי לִי לִישׁוּעָה (שֵׁם כֹּא), דָּא
שְׂכִינְתָּא, דְּאִיהִי מְסֻטְרָא דְצְדִיק שוּר"ק לְגַבֵּי
בַּעֲלָה, קְשׁוּרָא דִּילֵיהּ.

וְאִיהִי חֲרָ"ק תַּחֲוֹת צַרְ"י, תְּרִי סְמִכֵי קְשׁוּט,
וְאִיהִי סְגוּ"ל תַּחֲוֹת תְּרִין דְּרוּעִין, וְאִיהִי
חֲל"ם לְעִילָא בְּכַתְרָא, וּבְגִין דָּא אַבְן מְאָסוּ
הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֹאשׁ פְּנָה (שם), פְּלָהוּ אֲמַרִין
מֵאֵת יִי' הִיתָה זֹאת הִיא נַפְלָאת
בְּעִינֵינוּ (שם), בְּזִמְנָא דְאִיהִי לְרֹאשׁ פְּנָה
אֲתַקְרִיאת רִישָׁא, וְעָלָה אֲתַמַּר (שיר 1 ו) רֹאשֶׁךָ
עָלִיךָ בְּכַרְמֶל.

בְּשַׁעֲרֵיהָ לְמַלְךָ, כַּמָּה מְלָאכִים
וְכַמָּה נַשְׁמוֹת עוֹלִים עִמָּה, שְׁהִם
הַנִּימִים שְׁלָה, שְׁתַּלּוּיִים מִמְּנָה
כַּמּוֹ עֲנָבִים בְּאֶשְׁכּוֹל, וְכַמָּה
מְלָאכִים וּנְשָׁמוֹת מְאִירִים
לְפָנֶיהָ, שְׁנַקְרָאִים עֵינֵי יְהוָה,
וְעֲלֵיהֶם נֹאמַר כִּי עֵינָיו עַל דְּרָכֵי
אִישׁ, וְכַמָּה מְצוֹת עוֹלוֹת
לְפָנֶיהָ, שְׁנַקְרָאת בְּכֻלָּם מְצוֹת
יְהוָה בְּרַחֲמֵי מְאִירַת עֵינָיִם.

וְכַמָּה מְלָאכִים עוֹלִים עִמָּה,
שְׁנַקְרָאוּ אֲזַנֵי יְהוָה, שְׁמִמְנִים
עַל קוֹלוֹת הַתְּפִלוֹת וְעַל שִׁיחַת
בְּנֵי אָדָם, לְשִׁמְעַת הַתְּפִלוֹת, וְכַמָּה
מְלָאכִים עוֹלִים עִמָּה, שְׁנַקְרָאִים
פְּנֵי יְהוָה, שְׁנֹאמַר בְּהֵם וּדְמוֹת
פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם וּגּוֹמֵר, מְאִירִים
בְּכַמָּה גִּוְנִים, וְכַמָּה מְלָאכִים
עוֹלִים עִמָּה שְׁנַקְרָאוּ רוּחוֹת
וְאִשִּׁים, שְׁנֹאמַר בְּהֵם עוֹשֶׂה
מְלָאכְיוֹ רוּחוֹת מְשַׁרְתּוֹ אִשׁ
לְהֵט, שְׁמִמְנִים עַל רִיחַ וְעֵשֶׂן
הַקְּרַבְנוֹת, וְהֵם בְּעֲלֵי הַחֹטֵם.

וְכַמָּה בְּעֲלֵי קוֹלוֹת וּדְבוּרִים שֶׁל
הַפֶּה עוֹלִים עִמָּה, שְׁנֹאמַר בְּהֵם
כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת הַקּוֹל
וּבְעַל כַּנְפָּיִם יִגִּיד דְּבַר, וְכַמָּה
בְּעֲלֵי צְוָאִרִים עוֹלִים עִמָּה, שְׁשֵׁם
קְנָה וּשְׁט, שְׁמִמְנִים עַל קְרַבְנוֹת
וּתְפִלוֹת, שְׁנֹאמַר בְּהֵם אֶת קְרַבְנֵי
לְחִמֵי לְאִשִּׁי, וְאֵלּוּ נַקְרָאוּ
אִשִּׁי"ם, וְכַמָּה מְלָאכִים עוֹלִים

בְּד סְלִיקַת לְגַבֵי מְלָפָא, כַּמָּה מְלָאכִין וְכַמָּה
נְשָׁמַתִין סְלִקִין עִמָּה, דְּאֲנוּן נִימִין דִּילָה,
דְּתַלְיִין מִינָה פְּעַנְבִין בְּאֲתַפְלָא, וְכַמָּה מְלָאכִין
וּנְשָׁמַתִין נְהָרִין קְדָמָהא דְאֲתַקְרִיאוּ עֵינֵי יִי',
וְעֲלֵייהוּ אֲתַמַּר (איוב לד כא) כִּי עֵינָיו עַל דְּרָכֵי
אִישׁ, וְכַמָּה פְּקוּדִין סְלִקִין קְדָמָהא,
דְּאֲתַקְרִיאת בְּכֻלְהוּ מְצוֹת יִי' בְּרַחֲמֵי מְאִירַת
עֵינָיִם (תהלים יט ט).

וְכַמָּה מְלָאכִין סְלִקִין עִמָּה, דְּאֲתַקְרִיאוּ אֲזַנֵי
יִי', דְּמִמְנָן עַל קָלִין דְּצִלוֹתִין, וְעַל
שִׁיחַת בְּנֵי הָאָדָם, לְמִשְׁמַע צִלוֹתִין, וְכַמָּה
מְלָאכִין סְלִקִין עִמָּה דְאֲתַקְרִיאוּ פְּנֵי יִי',
דְּאֲתַמַּר בְּהוּן (יחזקאל א ו) וּדְמוֹת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם
וּגּוֹמֵר, נְהָרִין בְּכַמָּה גִּוְנִין, וְכַמָּה מְלָאכִין
סְלִקִין עִמָּה דְאֲתַקְרִיאוּ רוּחִין וְאִשִּׁין, דְּאֲתַמַּר
בְּהוּן (תהלים קד ד) עוֹשֶׂה מְלָאכְיוֹ רוּחוֹת מְשַׁרְתּוֹ
אִשׁ לְהֵט, דְּמִמְנָן עַל רִיחָא וְתַנְנָא דְקְרַבְנִין,
וְאִינוּן מְאִירֵי דְחוּטְמָא.

וְכַמָּה מְאִירֵי דְקָלִין וּדְבוּרִין דְּפוּמָא סְלִקִין
עִמָּה, דְּאֲתַמַּר בְּהוּן (קהלת י ב) כִּי עוֹף
הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת הַקּוֹל וּבְעַל כַּנְפָּיִם יִגִּיד דְּבַר,
וְכַמָּה מְאִירֵי דְצְוָאִרֵי סְלִקִין עִמָּה, דְּתַמְן קְנָה
וּשְׁט, דְּמִמְנָן עַל קְרַבְנִין וְצִלוֹתִין, דְּאֲתַמַּר
בְּהוּן (במדבר כח ב) אֶת קְרַבְנֵי לְחִמֵי לְאִשִּׁי, וְאֵלִין
אֲתַקְרִיאוּ אִשִּׁי"ם, וְכַמָּה מְלָאכִין סְלִקִין עִמָּה

דְאֲתַקְרִיאוּ מְאִירֵי דִידִין,

עֲמָה, שְׁנֹאמְרִים בְּעֲלֵי יָדִים,
שְׁנֹאמְרִים בְּהֵם וְיָדֵי אָדָם מִתַּחַת
כְּנִפְיָהֶם, וְכִמָּה בְּעֲלֵי גוֹף עוֹלָם
עֲמָה, שְׁנֹאמְרִים בְּהֵם וְגוֹיֹתוֹ
כְּתָרְשִׁישׁ, וְכִמָּה בְּעֲלֵי כְרִית
עוֹלָם עֲמָה, שְׁנֹאמְרִים בְּהֵם
כְּמִרְאֵה הַקֶּשֶׁת, וְהֵם בְּעֲלֵי
אוֹתוֹת, וְכִמָּה בְּעֲלֵי רַגְלִים
עוֹלָם עֲמָה, שְׁנֹאמְרִים בְּהֵם
וְרַגְלֵיהֶם רַגְלֵי יִשְׂרָאֵל.

וּכְשֶׁהוּא בְּהִיכְלָהּ, כָּל הַנְּבִיאִים
עוֹלָם שָׁם, וְדוֹפְקִים בְּשַׁעַר,
וְאוֹמְרִים אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתָּח.
שְׁלֶשֶׁת הָרְאשׁוֹנִים שֶׁל הַתַּפְלָה
הֵם מְסֻדְרִים בְּקִשּׁוֹת עַל הַנֶּפֶשׁ,
לְהַפְנִס בְּהֵם לִפְנֵי עֶלְת הָעֲלוֹת,
שֵׁשׁ חַיֵּי הַנֶּפֶשׁ. הָאֲמֻצְעִיּוֹת
מִמְנוֹת עַל שְׁאֵלוֹת לְבָבֶשׁ
בְּקִשּׁוֹתֵיהֶם עַל צְרֻכֵי הַגּוֹף.
שְׁלֶשֶׁת הָאֲחֵרוֹנוֹת מְקַבְּלִים
תְּשׁוּבָה שֶׁל כָּל הַשְּׁאֵלוֹת מִן
הַמַּלְאָךְ.

וּמַעַל כָּלֵם יָד כּוֹתֶבֶת, וּמִתַּחַת
כָּלֵם יָד חוֹתֶמֶת. זֶהוּ שְׁפָתוֹב
וּבִיד כָּל אָדָם יַחְתּוּם, יָד כּוֹתֶבֶת
תּוֹרָה שְׁכָתָב שְׁהִיא לְיָמִין, יָד
חוֹתֶמֶת תּוֹרָה שְׁבַעֵל פֶּה שְׁהִיא
לְשִׁמְאֵל. תּוֹרָה שְׁכָתָב הִיא
לְיָמִין, עָלָיו נֹאמְרֵי וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
יֵצְאִים בְּיַד רַמָּה, וְזֶה הָעֲמוּד
הָאֲמֻצְעִי, שֶׁהוּא תּוֹרָה שְׁנִתְּנָה
מִיָּמִין, שֵׁשׁ חֻכְמָה.

תּוֹרָה שְׁבַעֵל פֶּה, שֵׁשׁ שְׂכִינָה
תַּחְתּוֹנָה, נִקְרָאת פֶּה מִצַּד
הַצַּדִּיק, שְׁכָף עוֹלָה פֶּה לְחֻשְׁבוֹן
מִלֵּ"ה, שֶׁהוּא כָּל פֶּה, וּמִשּׁוּם
זֶה וּבִיד כָּל אָדָם יַחְתּוּם, וְהִיא
לְשִׁמְאֵל, שֵׁשׁ הִיא הָאֵם
הָעֲלִיּוֹנָה, שְׁנֹאמְרֵי בֵּה חֲתֻמְנוּ
לְחַיִּים, וְצַדִּיק עַל שְׁמָה נִקְרָא
סֵפֶר חַיִּים, כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ וּבִסְפֵר
חַיִּים וְגוֹמֵר. הָרִי נִפְתַּח הַהִיכָל,
וְהָרִי בָאִים הַנְּבִיאִים בְּעֲלֵי
הַרְגָלִים שְׁדוֹפְקִים בְּשַׁעַר,

דְּאֲתָמַר בְּהוֹן (יְחֻקָּאֵל א ח) וְיָדֵי אָדָם מִתַּחַת
כְּנִפְיָהֶם, וְכִמָּה מְאִירֵי דְגוּפָא סְלָקִין עֲמָה
דְּאֲתָמַר בְּהוֹן (דְּנִיאֵל י ו) וְגוֹיֹתוֹ כְּתָרְשִׁישׁ, וְכִמָּה
מְאִירֵי דְכְרִית סְלָקִין עֲמָה דְאֲתָמַר בְּהוֹן (יְחֻקָּאֵל
א כח) כְּמִרְאֵה הַקֶּשֶׁת, וְאֲנוּן מְאִירֵי דְאוֹתוֹת,
וְכִמָּה מְאִירֵי דְרַגְלִין סְלָקִין עֲמָה דְאֲתָמַר
בְּהוֹן (שם) וְרַגְלֵיהֶם רַגְלֵי יִשְׂרָאֵל.

וְכִד אִיהוּ בְּהִיכְלָהּ, כְּלָהוּ נְבִיאֵי סְלָקִין
תַּמָּן, וְדַפְקִין לְתַרְעָא וְאֲמַרִין אֲדֹנָי
שְׁפָתַי תִּפְתָּח (תְּהִלִּים נא יז), תִּלְתִּל קְדָמָיִן דְּצִלוֹתָא
אִינוּן מְסֻדְרִין שְׁאֲלֵתִין עַל נֶפֶשׁ, לְאֲעֵלָא בְּהוֹן
קְדָם עֶלְת הָעֲלוֹת, דְּתַמָּן חַיֵּי נֶפֶשׁ, אֲמֻצְעִיּוֹת
מִמְנוֹן עַל שְׁאֲלֵתִין לְמִשְׁאֵל בְּעוֹתָהוֹן עַל צְרֻכֵי
גוּפָא, תִּלְתִּל בְּתַרְאִין מְקַבְּלִין תִּיּוֹבְתָא דְכָל
שְׁאֲלֵתִין מִן מַלְפָּא.

וְלַעֲיָרָא מְפֻלְהוּ יָד כּוֹתֶבֶת, וְלִתְתָא מְפֻלְהוּ יָד
חוֹתֶמֶת, הִדָּא הוּא דְכָתִיב (אִיּוֹב לו
ו) וּבִיד כָּל אָדָם יַחְתּוּם, יָד כּוֹתֶבֶת אוֹרִיִּיתָא
דְּכָתָב דְּאִיהִי לְיָמִינָא, יָד חוֹתֶמֶת אוֹרִיִּיתָא
דְּבַעֵל פֶּה דְּאִיהִי לְשִׁמְאֵל, אוֹרִיִּיתָא דְּכָתָב
דְּאִיהִי לְיָמִינָא עֲלֵיהּ אֲתָמַר (שְׁמוֹת יד ח) וּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל יוֹצְאִים בְּיַד רַמָּה, וְדָא עֲמוּדָא
דְּאֲמֻצְעִיתָא, דְּאִיהוּ אוֹרִיִּיתָא דְּאֲתִיִּיב
מִיָּמִינָא דְּתַמָּן חֻכְמָה.

אוֹרִיִּיתָא דְּבַעֵל פֶּה דְּתַמָּן שְׂכִינְתָא תַּתָּא, פֶּה
אֲתַקְרִיאת מְסֻטָּרָא דְּצַדִּיק, דְּהִכִּי
סְלִיק פֶּ"ה לְחוֹשְׁבֵן מִלֵּ"ה, דְּאִיהוּ כָּל פֶּה,
וּבְגִין דָּא (אִיּוֹב לו ז) וּבִיד כָּל אָדָם יַחְתּוּם, וְאִיהִי
לְשִׁמְאֵל, דְּתַמָּן אִיהִי אִימָא עֲלָא, דְּאֲתָמַר
בֵּה חֲתֻמְנוּ לְחַיִּים, וְצַדִּיק עַל שְׁמָה אֲתַקְרִי
סֵפֶר חַיִּים. (דָּף לג ע"א) כְּמָה דְּאֲמַרְיָן וּבִסְפֵר
חַיִּים וְגוֹמֵר, הָא אֲתַפְתַּח הִיכְלָא, הָא קָא
אֲתִיִן נְבִיאֵי מְאִירֵי דְרַגְלִין דְּקָא דַּפְקִין

ואומרים לאותו שסוגר ההיכל, סגרו"ן, ונקרא אדנ"י, שמו כשם רבו, אומרים לו, אדנ"י שפתי תפתח, פתח שערי ההיכל. באותו זמן נכנסים שומרי השער למלך, ואומרים לו, רבון העולמים, הרי בעלי הרגלים דופקים בשער, שהם שלוחי מצוה, שעומדים בעמידה של תפלה לפניך.

באותו זמן נותן להם רשות להכנס, הגבירה שהיא מצות המלך, האפטרופוס של כל המצוות, מלמדת זכות לפני המלך בשבילם, ותאמר לו: רבון העולם, הרי אלו שעומדים לפניך בתפלות, צריך לתת להם את בקשותיהם. באותו זמן יוצא קול אל בעלי הרגלים, ואומר: בן אדם, עמד על רגליך ואדבר אתך, דבר עמי מה שאלתך באמצעות של התפלות, וינתן לך באחרונות. הגבירה מקבלת את בקשותיו, וצריך לשוב שלש פסיעות לאחור, שלא יחזיר כתפיו אל המלך. אלו יוצאים, וסגרו"ן סוגר את השער אחריהם.

והרי בעלי האותות דופקים בפתח, ואומרים אדנ"י שפתי תפתח. תפתח זה פתחו"ן, ואלו הם בעלי שמונה עשרה ברכות של התפלה, מצד של ח"י העולמים שמיחדים את הקדוש ברוך הוא ושכינתו שם, שהצדיק הוא תשיעי ממעלה למטה וממטה למעלה, תשע נקודות, תשעה טעמים, ועליהם נאמר ויתן אותם אלהים ברקיע השמים, וזה צדיק שבו כל הנקודות. להאיר על הארץ, זו שכינה, שהיא כלולה מפל האותיות.

האומרים לאותו שסוגר ההיכל, סגרו"ן, ונקרא אדנ"י, שמו כשם רבו, אומרים לו, אדנ"י שפתי תפתח, פתח שערי ההיכל. באותו זמן נכנסים שומרי השער למלך, ואומרים לו, רבון העולמים, הרי בעלי הרגלים דופקים בשער, שהם שלוחי מצוה, שעומדים בעמידה של תפלה לפניך.

לתרעא, ואמרין לההוא דסגיר היכלא, סגרו"ן ואתקרי אדנ"י שמייה כשם רביה, אמרין ליה אדנ"י שפתי תפתח, אפתח תרעין דהיכלא, בההוא זמנא עאלין נטורי תרעא למלכא, ואמרי ליה, רבון עלמין הא מארי דרגלין קא דפקין לתרעא, דאינון שלוחי מצוה, דקיימין בעמידה דצלותא קדמך.

בההוא זמנא ייב לון רשו לאעלא, מטרוניתא דאיהי מצוה דמלכא אפטרופוסא דכל פקודין, אוליפת זכו קדם מלכא בגינייהו, ויימא ליה רבון עלמא, הא אלין דקיימין קדמך בצלותין, צריך למייהב לון שאלתין דלהון, בההוא זמנא קלא נפיק לגבי מארי דרגלין, ואמר (יחזקאל ב א) בן אדם עמוד על רגליך ואדבר אתך, מליל עמי מה שאלתך באמצעות דצלותין, וינתן לך בבתראין, מטרוניתא קבלת שאלתוי, וצריך למייהב תלת פסיעאן לאחורא, דלא יתחזר כתפוי לגבי מלכא, אלין נפקין וסגרו"ן סגר תרעא אבתרייהו.

הא מארי דאותות קא דפקין לפתחא, ואמרין אדנ"י שפתי תפתח, תפתח דא פתחו"ן, ואלין אינון מארי דח"י ברכאן דצלותא, מסטרא דח"י עלמין, דמיחדין לקודשא בריך הוא ושכינתיה תמן, דצדיק תשיעאה איהו מעילא לתתא ומתתא לעילא, תשע נקודין תשע טעמי, ועלייהו אתמר (בראשית א יז) ויתן אותם אלהים ברקיע השמים, ודא צדיק דביה פל נקודין, להאיר על הארץ דא שכינתא, דאיהי כלילא מפל אתוון.

מיד מארי שאלתין דפקין לתרעא, כמה נטורי תרעא עאלין קדם מלכא, ויימרון

מיד בעלי השאלות דופקים בשער, כמה שומרי השער נכנסים לפני המלך, ויאמרו: רבון

העולם, הרי בעלי הצדיקים, בעלי התפלות שמברכים אותך בשמונה עשרה ברכות, רוצים להכנס לפניך. מיד מצוה לפתח להם ולתת את שאלותיו, ואלו הם בעלי האותות, מצד של אלו שנאמר בהם והיו לאתת ולמועדים ולימים ולשנים, ואלו הם שמשתיחים על ברכיהם בח"י עולמות, בשמונה עשרה ברכות אל השכינה.

אז יוצאים, הרי בעלי הקומה דופקים בפתח, שהם כורעים ומשתחיים למלך בתפלות, כמו שאמרו, כל הכורע כורע בכבוד, וכל הזוקף זוקף בשם. כורע אל אדנ"י בצדיק, שנאמר בו והמלך שלמה ברוך, וזוקף אל יהו"ה, לחבר אותם שניהם כמו זה: יאהדונה"י.

ועל פלם מלמדת השכינה זכות. והם, כשמעלים את נשמתם למעלה, כמה חיות מקבלות אותם על כנפיהם, ומעלים אותם עד לשער היכל המלך. מיד שאלה דופקים בפתח, מלמדים זכות לפני המלך בשבילם, ומצוה המלך לפתח להם, ואלו הם שמדברים לפני המלך בחשאי, ושואלים ממנו את בקשותיהם בחשאי, יחידים לפני המלך, והמלך נותן להם את שאלותיהם.

מיד הרי הגבירה אוהבת בהם ומלמדת זכות בשבילם לפני שיצאו מן ההיכל, ואמרת: רבון העולמים, אלה הם שהיו מכסים אותי בעטוף של מצוה של ציצית, בחמשה קשרים ושלוש עשרה חליות לכל צד, ובשלושים ושנים ענפי מצוה. מיד מצוה הקדוש ברוך הוא למלאכי המרפכה של מעלה

רבון עלמא, הא מארי צדיקיא מארי דצלותין דמברכין לך ב"ח ב"י ברכאן, בעון לאעלא קמך, מיד מני למפתח לון, ולמהב שאלתוי, ואלין אינון מארי דאותות, מסטרא דאלין דאתמר בהון (שם יד) והיו לאתת ולמועדים ולימים ושנים, ואלין אנון דסגדין ב"ח ב"י עלמין, ב"ח ב"י ברכאן לגבי שכנתא.

אלין נפקין הא מארי דקומה דפקין לפתחא, דאינון פרעין וסגדין למלפא בצלותין, כמה דאמרו כל הכורע כורע בכבוד, וכל הזוקף זוקף בשם, כורע לגבי אדנ"י בצדיק, דאתמר ביה (מלכים א ב מה) והמלך שלמה ברוך, וזוקף לגבי יהו"ה, לחברא לון תרווייהו פגוונא דא יאהדונה"י.

ועל פלהו אוליפת שכנתא זכו, ואינון פד סלקין לעילא נשמתהון, כמה חיוון מקבלין לון על גדפייהו, וסלקין לון עד תרעא דהיכלא דמלפא, מיד דאלין דפקין לפתחא, אולפין זכו קדם מלפא בגינייהו, ומני מלפא למפתח לון, ואלין אינון דממללין קדם מלפא בחשאי, ושאלין מניה בעותהון בחשאי, יחידים קדם מלפא, ומלפא יהיב לון שאלתין דלהון.

מיד הא מטרוניתא אחידת בהון, ואוליפת זכו בגינייהו קדם דיפקון מן היכלא, ואמרת רבון עלמין, אלין אינון דהוו, מכסיין לי בעטופא דמצוה דציצית, בחמש קשרין ותלת עשר חולייין לכל סטר, ובתלתין ותריין ענפי מצוה, מיד מני קודשא בריך הוא למלאכין דמרפכתא דלעילא, לנטלא לון בגדפייהו, ולפרחא בהון מאתר לאתר, ולכסאה עליהון מפל מזיקין ומלאכי חבלה.

לטל אותם בכנפיהם, ולפרח
עמם ממקום למקום, ולכסות
עליהם מפל המזיקים ומלאכי
החבלה.

הרי אלו יוצאים, והנה אחרים
דופקים בשער. מיד נכנסים
שומרי השערים, ואומרים: רבון
העולם, הרי בעלי הידים
שקושרים תפלה של יד על
זרועם השמאלית בתפלה,
ותפלין על הראש, נכנסים, ואלו
הם שנותנים דורון לך בימין,
שהיא צדקה, צ' תשעים אמינים,
ד' ארבע קדשות, ק' מאה
ברכות, ה' חמשה חמשי תורה.
ומיד מצוה אותם לפתח להם.
באותו זמן וידי אדם יוצאים,
שהן גדלה וגבורה ומקבלים את
הדורון שלהם. זהו שכתוב וידי
אדם מתחת פנפיהם. מה זה
אדם? אותו שנאמר בו פתפאת
אדם, ומהם מקבלים הדורון
ונותנים למלך. ואם הדורון אינו
פראוי, נמסר לכלב, ודוחים את
בקשתו החוצה, שיש שלא
פותחים להם שערים, ונאמר
בהם בחוץ תעמד, ומדבר המלך
עמם מבחוץ, ונותן להם
שאלותיהם מבחוץ, והולכים
להם.

שלא כלם נכנסים לבית המלך,
אלא אלו בעלי הבית, שנאמר
בהם ילדים אשר אין בהם כל
מום, לא בתפלתם ולא
בנשמתם, וטובי מראה בכל
מעשיהם, ומשפלים בכל חכמה,
ונאים למראה, ועליהם נאמר
הראיני את מראיך השמיעני את
קולך פי קולך ערב ומראיך
נאוה, וידעי דעת ומביני מדע,
שיודעים בחכמה ובתבונה
ודעת, שאין דורשים במעשה
בראשית, אלא אם הוא חכם
בחכמה ומביני העליונה, שהיא כ"ח אותיות של

הא אלין נפקין, והא אחרנין דפקין לתרעא,
מיד עאלין נטורי תרעין, ואמרין רבון
עלמא, הא מארי ידין דקשרין תפלה של יד
על דרועייהו שמאלא בצלותא, ותפלין על
רישא, קא עאלין, ואלין אינון דיהבין דורונא
לך בימינא, דאיהי צדקה, צ' תשעים אמינים,
ד' ארבע קדושות, ק' מאה ברכאן, ה' חמשה
חומשי אורייתא, ומיד מני לון, למפתח לון,
בהווא (דף גג ע"ב) זמנא וידי אדם נפקין,
דאינון גדולה גבורה, ומקבלין דורונא דלהון,
הדא הוא דכתיב (יחזקאל א ח) וידי אדם מתחת
פנפיהם, מאי אדם, ההוא דאתמר ביה (ישעיה
מד יג) פתפאת אדם, ומקבלין מנייהו דורונא
ויהבין ליה למלכא, ואם דורונא לאו איהו
כדקא יאות, לכלבא אתמסר, ודחיין לון לבר,
דאית דלא פתחין לון תרעין, ואתמר
בהון (דברים כד יא) בחוץ תעמד, וממלל מלכא
בהון מלבר, ויהיב לון שאלתוי מלבר, ואזלין
לון.

דלאו פלהו עאלין לבי מלכא, אלא אלין
מארי דביתא, דאתמר בהון (דניאל א
ד) ילדים אשר אין בהם כל מום, לא
בצלותהון, ולא בנשמתהון, וטובי מראה בכל
עובדיהון, ומשפלים בכל חכמה, ושפירן
למחזי, דעלייהו אתמר (שיר ב יד) הראיני את
מראיך השמיעני את קולך, פי קולך ערב
ומראיך נאוה, ויודעי דעת ומביני מדע (דניאל א
ד) דיודעין בחכמה ובתבונה ודעת, דאין
דורשין במעשה בראשית, אלא אם הוא חכם
בחכמה ומבין בבינה ויודע בדעת, ואשר פח
בהם, דא שכינתא עלאה, דאיהי כ"ח אתוון
דעובדא דבראשית, לעמוד בכלהו בעמידה
בחכמה ומבין בבינה ויודע בדעת, ואשר פח בהם, זו שכינה

מעשה כראשית לעמד בכלם
בעמידה בתפלה, אלו יכנסו
להיכל המלך, שהם צדיקים
גמורים.

לבינוניים נותן להם את
בקשותיהם מבחור, ולא נכנסים
פנימה. הרשעים נדחים משם,
ולא נותן להם את בקשותיהם,
אלא עליהם נאמר, מי בקש זאת
מידכם רמס חצרי, ואלו הם
הרשעים שהיו מבזים את המלך
בתפלתם, שפניחים לשמע את
התפלה ומפסיקים אותה על
שיחה בטלה.

אלו יוצאים, והרי אחרים
נכנסים, אותם בעלי צנאר שהיו
מברכים את הקדוש ברוך הוא
על מאכלים ומשקים של
הקרבנות, שאומרים בכל יום צו
את בני ישראל, ואמרת אליהם
את קרבני לחמי ריח
ניחוחי, שהיו מקריבים לקדוש
ברוך הוא ולשכינתו בכמה
קרבנות של תפלות. ואלו הם
שנהנים בענג שבת ומברכים את
הקדוש ברוך הוא, הקדוש ברוך
הוא נותן להם שאלותיהם,
ולאחרים שהיו אוכלים בלי
תפלה, נדחים משם, ונותנים
אותם בידי כמה מלאכי חבלה
שהם מזיקים.

הרי אלו יוצאים, והרי בעלי
קולות ודבורים בזמירות
ותשבחות והודאות של תפלה
דופקים, ובעלי הקולות
שקוראים לקדוש ברוך הוא
בקריאת שמע, שמע ישראל
פעמים ביום, ערב ובקר.

בין כך הנה בעלי הרגלים
דופקים בפתח, בעלי העמידה
של תפלה, שנאמר בהם ואשר
כח בהם לעמד בהיכל המלך.
המלך סתם זה הקדוש ברוך
הוא, היכל המלך זה אדנ"י, שנאמר בו אדנ"י שפתי תפתח,

דצלותא, אלין יעלו ליהיכלא דמלכא, דאינון
צדיקים גמורים.

בינוניים יהיב לון שאלתין דלהון מלבר, ולא
עאלין לגאו, רשיעייא אדחיין
מתמן, ולא יהיב לון שאלתין דלהון, אלא
עלייהו אתמר (ישעיה א יב) מי בקש זאת מידכם
רמס חצרי, ואלין אינון רשיעייא, דהוּו מבזין
למלכא בצלותהון, דמנחן למשמע צלותא,
ופסקין לה על שיחה בטלה.

אלין נפקין, הא אחרנין עאלין, אינון מארי
דצנאר, דהוּו מברכין לקודשא בריך
הוא על מאכלין ומשתין דקרבנין, דאמרין
בכל יומא צו את בני ישראל, ואמרת אליהם
את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי (במדבר כח
ג). דהוּו מקרבין לקודשא בריך הוא
ושכינתיה, בכמה קרבנין דצלותין, ואלין
אינון דמהניין בענג שבת, ומברכין לקודשא
ברוך הוא, קודשא בריך הוא, יהיב לון
שאלתין דלהון, ולאחרנין דהוּו אכלין בלא
צלותא אדחיין מתמן, ויהבין לון בידא
דכמה מלאכי חבלה דאינון מזיקין.

הא אלין נפקין, הא מארי דקלין ודבורין
בזמירות ותושבחות והודאות דצלותא
דפקין, ומארי דקלין דקראן לקודשא בריך
הוא בקריאת שמע, שמע ישראל תרין זמנין
ערב ובקר.

אדהכי הא מארי דרגלין קא דפקין לפתחא,
מארי דעמידה דצלותא, דאתמר
בהון (דניאל א ד) ואשר כח בהם לעמוד בהיכל
המלך, המלך סתם דא קודשא בריך הוא,
היכל המלך דא אדנ"י, דאתמר ביה (תהלים נא
י) אדנ"י שפתי תפתח, אדנ"י סליק לחושבן
הוא, היכל המלך זה אדנ"י, שנאמר בו אדנ"י שפתי תפתח,

ויהו"ה בהיכל קדשו הם מפניו
פל הארץ.

אשרי הוא מי שזוכה להפגס
להיכלו של הקדוש ברוך הוא
לראות את המלך והגבירה,
אשרי הפה ששורה בו תפלה
שקיא אדני, שאומרים לה
אדני שפתי תפתח, ואשרי
השפתים שהם שערי ההיכל,
כמו שאלה שנאמר בהם פתחו
לי שערי צדק, שפשו פותח
בתפלה עם השכינה, ויהו"ה
יענה מיד, זהו שכתוב אז תקרא
ויהו"ה יענה. א"ז שמונה
אותיות יהו"ה אהי"ה, ויהו"ה
יענה, הוא ובית דינו, וזה יהו"ה
אדני יאהדונה"י כנגד שמונה
אותיות, אלו הם האותיות של
חשמ"ל, שהם חיות האש, פעם
חשות ופעם ממללות, בתפלת
מישב ממללות, בתפלת מעמד
חשות.

ובא וראה, אם אדם מעלה
במחשבתו בתפלתו לשכינה, או
בכל מצוה ומצוה שעושה, מיד
כשדופק לפתח היכל המלך,
נביא או חוזה או חכם או צדיק
או חסיד, מיד פשקורא לשער,
אם שכינה עולה שם, יהו"ה
יענה מיד, ולא ממתין לעבד או
ממנה שיפתח לו, אלא הוא
ממש פותח לו, מחביבות
והאהבה שיש לו אליה, כמו
חתן אל הכלה, ואם שכינה לא
עולה באותה תפלה או מצוה,
לא מחשיב אותו הקדוש ברוך
הוא לפתח לו את היכלו, ואפלו
על ידי שליח, ואינו כדאי להפגס
להיכל המלך, ועליו נאמר בחוץ
תעמד, ומבחוץ נותנים לו את
בקשתו על ידי שליח או ממנה,
ואם לא עולה תפלתו פראוי,
דוחים אותו החוצה, וסוגרים
את השערים בפניו, ועליו נאמר

היכל, ואתמר (חבוק א ט) וי"י בהיכל קדשו הם
מפניו כל הארץ.

זבאה איהו מאן דזכי לאעלאה להיכליה
דקודשא בריך הוא, למחזי למלכא
ומטרוניתא, זבאה פומא, דשריא ביה צלותא
דאיהי אדני, דאמרין לה אדני שפתי תפתח,
וזכאין שפוון דאינון תרעין דהיכלא, פגוונא
דאלין דאתמר בהון (שם קיח ט) פתחו לי שערי
צדק, דכד פומיה פתח בצלותא בשכינתא,
וי"י יענה מיד, הדא הוא דכתיב (ישעיה נח ט) אז
תקרא וי"י יענה, א"ז תמניא אתוון יהו"ה
אהי"ה, וי"י יענה הוא ובית דינו, ודא יהו"ה
אדני יאהדונה"י, לקבל תמניא אתוון, אלין
אינון חיוון דחשמ"ל, דאינון חיוון דאשא,
פעם חשות ופעם ממללות, בצלותא מיושב
ממללות, בצלותא דמעומד חשות.

ותא חזי, אם פר נש סליק במחשבתיה
בצלותא דיליה לשכינתא, או בכל
פקודא ופקודא דעביד, מיד דדפיק לפתחא
דהיכלא דמלכא, נביא או חוזה או חכם או
צדיק או חסיד, מיד דקרא לה לתרעא, אם
שכינתא סליקת תמן, י"י יענה מיד, ולא אמתין
לעבד או ממנא דאפתח ליה, אלא איהו ממש
אפתח ליה, מחביבו ורחימו דאית ליה לגבה
כחתן לגבי כלה, ואם שכינתא לא סליקת
בהווא צלותא או פקודא, לא חשיב ליה
קודשא בריך הוא למפתח ליה היכליה,
ואפילו על ידי שלוחא. (דף טז ע"א) ולא איהו
כדאי למיעאל להיכלא דמלכא, ועליה
אתמר (דברים כד יא) בחוץ תעמד, ומלכר יהבין
ליה בעותיה, על ידי שלוחא או ממנא, ואי
לא סליק צלותיה פדקא נאות, דחיינ ליה לבר,
וסגרין תרעין באנפוי, ועליה אתמר (משלי א

כח) אָז יִקְרָאנִי וְלֹא אֶעֱנֶה יִשְׁחַרְנֵנִי וְלֹא יִמְצָאנִנִּי.

וְהִבִּי כַּד קָרָאן יִשְׂרָאֵל כָּל חַד וְחַד לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּקִרְיַת שְׁמַע אוֹ בְּצִלּוֹתָא אוֹ בְּכָל פְּקוּדָא, אִם שְׂכִינְתָּא לֹא אִיהִי תַמָּן לֹא נַחִית תַּמָּן, הִדָּא הוּא דְכָתִיב (שמות כ כד) בְּכָל מְקוֹם אֲשֶׁר אֲזַפִּיר אֶת שְׁמִי אָבֹא אֵלֶיךָ וּבִרְכַתִּיךָ, וְתִרְגַּם אֲנִקְלוֹס בְּכָל אֶתְר דְּאִשְׁרֵי שְׂכִינְתִּי תַמָּן וְגוֹמֵר, דְּכַד בַּר נֶשׁ סָלִיק שְׂכִינְתָּא בְּפִקּוּדִין דִּילִיָּה לְגַבֵּי קוּדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, קוּדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא נַחִית עֲלֵיהּ בְּגִינָה, וּבְגִין דָּא אָמַר הַנְּבִיא (ירמיה ט כב), אֵל יִתְהַלֵּל וְגוֹמֵר, פִּי אִם בְּזֹאת וְהָא אוּקְמוּהוּ.

וְהִבִּי כַּד בַּר נֶשׁ סָלִיק שְׂכִינְתָּא בְּצִלּוֹתָא דִּילִיָּה לְגַבֵּי קוּדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, קוּדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא נַחִית לְקַבֵּל צִלּוֹתֶיהּ, וְשְׂכִינְתֶיהּ אֶקְדִּימַת, לְאַפְתָּחָא לִיָּה, הִדָּא הוּא דְכָתִיב (בראשית כד טו) וַיְהִי הוּא טָרָם פְּלָה לְדַבְּרֵי, וְהִנֵּה רַבְּקָה יֵצֵאת, וְדָא אִיהוּ רְזָא דְאוּקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְנִיתִין, אִם שְׂגוּרָה תְּפִלְתִּי בְּפִי יוֹדַע אֲנִי שְׁהוּא מְקוּבָל, וְאִם לֹא יוֹדַע אֲנִי שְׁהוּא מְטוּרְף, וְטוּרְפִין לוֹ צִלּוֹתֶיהּ בְּאַנְפוּי, וּבְגִין דָּא וַיְהִי הוּא טָרָם פְּלָה לְדַבְּרֵי, וְלִמְלַלָּא בְּצִלּוֹתֶיהּ בְּשֵׁם יי', מִיַּד שְׂכִינְתָּא נְפָקַת לְגַבֵּיהּ וּבְגִינָה נַחֲתַת שְׂכִינְתָּא לְרַגְלוּי, הִדָּא הוּא דְכָתִיב (תהלים פה יד) צִדְקַת לְפָנָיו יִהְיֶה וַיִּשְׁם לְדַרְךָ פַּעֲמָיו.

וְכַד שְׂכִינְתָּא אִיהִי עוֹמֶדֶת עַל יִשְׂרָאֵל, וְיִשְׂרָאֵל אֵינוֹן רַגְלִין דְּקָמַת עֲלֵיהּוּ בְּגִלּוֹתָא, קוּדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשַׁבַּח לָהּ בְּהוֹן, מַה יָּפוּ פַּעֲמֶיהָ בְּנַעֲלִים וְגוֹמֵר (שיר ז ב), וְעוֹד מַה יָּפוּ פַּעֲמֶיהָ, כַּד יִשְׂרָאֵל הוּוּ מְקִימִין שְׁלֹשׁ פַּעֲמִים בְּשָׁנָה, וְעוֹד מַה יָּפוּ פַּעֲמֶיהָ בְּנַעֲלִים, בְּזִמְנָא דַּעֲמָדוּ יִשְׂרָאֵל עַל טוּרָא דְסִינַי, דַּעֲלִיָּהּוּ אֶתְמַר (זכריה יד ד) וְעַמְדוּ

אֶז יִקְרָאנִי וְלֹא אֶעֱנֶה יִשְׁחַרְנֵנִי וְלֹא יִמְצָאנִנִּי.

וְכַד כְּשִׁקְוֵרָאִים יִשְׂרָאֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְקֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּקִרְיַת שְׁמַע אוֹ בְּתַפְלָה אוֹ בְּכָל מְצוּה - אִם שְׂכִינָה אִינָה שָׁם, לֹא יוֹרֵד לְשָׁם. זְהוּ שְׁפָתוֹב בְּכָל מְקוֹם אֲשֶׁר אֲזַפִּיר אֶת שְׁמִי אָבֹא אֵלֶיךָ וּבִרְכַתִּיךָ, וְתִרְגַּם אוּנְקְלוֹס, בְּכָל מְקוֹם שְׂאִשְׁרָה אֶת שְׂכִינְתִּי שָׁם וְגוֹמֵר. שְׂכִשְׂאָדָם מַעֲלָה אֶת הַשְׂכִּינָה בְּמַצּוֹת שְׁלוֹ לְקֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹרֵד עֲלָיו בְּשִׁבְלָה, וּמְשוּם זֶה אָמַר הַנְּבִיא אֵל יִתְהַלֵּל וְגוֹמֵר, כִּי אִם בְּזֹאת, וְהִרִי פִרְשׁוּהוּ.

וְכַד כְּשִׂאָדָם מַעֲלָה אֶת הַשְׂכִּינָה בְּתַפְלָתוֹ לְקֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹרֵד כְּנֶגֶד תַּפְלָתוֹ, וְשְׂכִינְתּוֹ מְקַדִּימָה לְפָתַח לוֹ. זְהוּ שְׁפָתוֹב וַיְהִי הוּא טָרָם פְּלָה לְדַבְּרֵי וְהִנֵּה רַבְּקָה יוֹצֵאת, וְזְהוּ הַסּוּד שְׂבָאָרוּהוּ בְּעֲלֵי הַמְּשֵׁנָה, אִם שְׂגוּרָה תְּפִלְתִּי בְּפִי יוֹדַע אֲנִי שְׁהוּא מְקַבָּל, וְאִם לֹא, יוֹדַע אֲנִי שְׁהוּא מְטוּרְף, וְטוּרְפִים לוֹ תַּפְלָתוֹ בְּפָנָיו, וּמְשוּם זֶה, וַיְהִי הוּא טָרָם פְּלָה לְדַבְּרֵי, וְלְדַבְּרֵי בְּתַפְלָתוֹ בְּשֵׁם יְהוָה, מִיַּד שְׂכִינָה יוֹצֵאת אֵלָיו, וּבְשִׁבְלֵי יוֹרֵדֶת שְׂכִינָה לְרַגְלוֹ. זְהוּ שְׁפָתוֹב צִדְקַת לְפָנָיו יִהְיֶה וַיִּשְׁם לְדַרְךָ פַּעֲמָיו.

וּכְשִׂבְנִיָּה עוֹמֶדֶת עַל יִשְׂרָאֵל, וְיִשְׂרָאֵל הֵם הַרְגָלִים שְׁעוֹמֶדֶת עֲלֵיהֶן בְּגִלּוֹת, הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁבַּח אוֹתָהּ בְּהוֹן, מַה יָּפוּ פַּעֲמֶיהָ בְּנַעֲלִים וְגוֹמֵר. וְעוֹד מַה יָּפוּ פַּעֲמֶיהָ, כְּשִׂישְׂרָאֵל הִיוּ מְקִימִים שְׁלֹשׁ פַּעֲמִים בְּשָׁנָה. וְעוֹד מַה יָּפוּ פַּעֲמֶיהָ בְּנַעֲלִים,

בְּזִמְנָא דַּעֲמָדוּ יִשְׂרָאֵל עַל טוּרָא דְסִינַי, דַּעֲלִיָּהּוּ אֶתְמַר (זכריה יד ד) וְעַמְדוּ

בזמן שעמדו ישראל על הר סיני, שעליהם נאמר ועמדו רגליו ביום ההוא. ועוד מה יפו פעמיה בנעלים, כשעומדים בראש השנה ביום הדין בתפלה, הקדוש ברוך הוא בשבילם עומד מכסא דין ויושב על כסא רחמים, בזמן שהם עומדים עם השכינה בגלות וסובלים עליהם כמה דינים וכמה יסורים, שאומרים פי עליך הורגנו כל היום נחשכנו כצאן טבחה.

ובשארם מתפלל, צריך בהתחלה להוריד את הקדוש ברוך הוא, שהוא יהו"ה, בקריאת שמע, ואין אומרים שמע ישראל בכל שבתות וימים טובים, משום שבימים של חל, שער ההיכל הפנימי הוא סתום. זהו שכתוב כה אמר אדניי אלהיים שער החצר הפנה קדים יהיה סגור ששת ימי המעשה, ולמה? משום שמטטרוין שולט עליהם, וביום השבת שיבא בעלה יפתח, וכן ביום החדש יפתח, ומשום זה, כשמוריד אדם יהו"ה בקריאת שמע, צריך להוריד אותו באדניי, שהוא בפיו, ומשום זה אדניי שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך.

ששדש תפלות הן בשבת, ורביעית תפלת מוסף, תפלת ערבית אתה קדשת, וזו שכינה תחתונה שהיא מצד השמאל, ששם הלויים, שנאמר בהם וקדשת את הלויים. תפלת שחרית, ישמח משה במתנת חלקו, וזה נשמת כל חי, שהיא האם העליונה, עליה נאמר אם תשכבון בין שפתיים, אל תקרי אם אלא אם, שעליה נאמר וישכב במקום ההוא, במקום שיש כ"ב אותיות של התורה, שוכבת שם. אשרי הוא הפה שהתורה של אותה שעה שוכבת שם.

רגליו ביום ההוא, ועוד מה יפו פעמיה בנעלים, כד קיימין בראש השנה ביומא דדינא בצלותא, קודשא בריך הוא בגינייהו עומד מכסא דין ויושב על כסא רחמים, בזמנא דאינון קיימין בשכינתא בגלותא, וסבלין עלייהו כמה דינים וכמה יסורים, דאמריין פי עליך הורגנו כל היום נחשכנו כצאן טבחה (תהלים מד כג).

וכד בר נש מצלי, צריך בקדמיתא לנחתא קודשא בריך הוא דאיהו יהו"ה בקריאת שמע, וליה אמריין שמע ישראל, בכל שבתות וימים טובים, בגין דיומין דחול תרעא דהיכלא פנימאה איהי סתימא, הדא הוא דכתיב (יחזקאל מו א) כה אמר אדניי אלהיים שער החצר הפנימית הפנה קדים יהיה סגור ששת ימי המעשה, ואמאי בגין דמטטרוין שליט עלייהו, וביום השבת דייתי בעלה יפתח, וכן ביום החדש יפתח, ובגין דא, כד נחית בר נש יהו"ה בקריאת שמע, צריך לנחתא ליה באדניי, דאיהו בפומיה, ובגין דא אדניי שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך.

דתלת צלותין אינון בשבת, ורביעאה צלותא דמוסף, צלותא דערבית אתה קדשת, ודא שכינתא תתאה, דאיהי מסטרא דשמאלא, דתמן ליואי, דאתמר בהון וקדשת את הלויים, צלותא דשחרית ישמח משה במתנת חלקו, ודא נשמת כל חי, דאיהי אימא עלאה, עלה אתמר (תהלים סח יד) אם תשכבון בין שפתיים, אל תקרי אם אלא אם, דעלה אתמר (בראשית כח יא) וישכב במקום ההוא, באתר דיש כ"ב אתוון דאורייתא שכיבת תמן, זפאה איהי פומא, דאורייתא דהיא שעתא שכיבת תמן.

שיש כ"ב אותיות של התורה, שוכבת שם. אשרי הוא הפה שהתורה של אותה שעה שוכבת שם.

צְלוֹתָא תְּלִיתָאָה אַתָּה אַחַד וְשִׁמְךָ אַחַד, דָּא יְהוּ"ה עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא דְאַחִיד בְּתְרוּיָהּ, וְאִינוּן נְשָׁמָה יְתִירָה וְרוּחַ יְתִירָה וְנַפְשׁ יְתִירָה, נַפְשׁ יְתִירָה בְּעַרְבֵי שַׁבַּת, אַתָּה קִדְשָׁתְךָ, נְשָׁמָה יְתִירָה נְשַׁמַּת כָּל חַי, דְּאַתְּמַר בְּהַ יִשְׁמַח מִשָּׂה בְּמִתְנַת חֶלְקוֹ, רוּחַ יְתִירָה אַתָּה אַחַד וְשִׁמְךָ אַחַד, זַכָּאָה אִיהוּ מָאן דְּאַפְתַּח פּוּמוּי בְּתַלְתָּ צְלוֹתִין, לְקַבְּלָא (דף לד ע"ב) לֹון בְּשַׁבַּת, תְּפִלַּת מוֹסָף דָּא צְדִיק, דְּכָלִּיל כְּלָהוּ צְלוֹתִין, וּבִיָּה אֲמַרִין בְּצְלוֹתָא דְמוֹסָף כְּתַר יְתַנוּ לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְכְתַר אִיהוּ כְּתַר עֲלִיוֹן, יְיָ אֱלֹהֵינוּ אָבָא וְאִמָּא, קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ תְּלַת אָבָהּ, יְיָ צְבָאוֹת בְּרִית מִלָּה וְתִרִין יְרַכִּי קְשׁוּט, מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ דָּא שְׂכִינְתָּא.

זְבָאִין שְׁפוּן דְּאִינוּן תְּרַעֲיִן דְּהִיכְלָא, לְקַבְּלָא בְּהוּן צְלוֹתִין אֲלִין, וּבְגִין דָּא אַדְנִי שְׁפַתִּי תִפְתַּח (תהלים נא יז), פְּתַחוּ לִי שַׁעְרֵי צְדָק (שם קיח ט), דִּכְדּ בְּרַ נִשׁ אֲפַתַּח פּוּמוּי בְּצְלוֹתָא בְּשְׂכִינְתֵּיהּ, מִיַּד אַז תִּקְרָא וְיִי יַעֲנֶה (ישעיה נח ט), הוּא וּבֵית דִּינוּ, אֲזִי תִמְנִיא אַתּוּן דְּאִינוּן יְהוּ"ה אֱהִי"ה, אָבָא וְאִמָּא, וְיִי יַעֲנֶה מִיַּד הוּא וּבֵית דִּינוּ יְהוּ"ה אַדְנִי.

בְּד אִינוּן בְּאָבָא וּבְאִמָּא, לִימִינָא וּשְׂמָאלָא, כָּל חַד אִיהוּ שֵׁם בְּפָנֵי עַצְמוֹ, וְכַד אִינוּן בְּכְתַר עֲלִיוֹן אִינוּן בִּיחודָא חַדָּא, כְּגוּוֹנָא דָּא יֵאָהוּיָהּ, בְּחַסְדַּ וּגְבוּרָה אִינוּן יְהוּ"ה אֱהִי"ה, עֲנַפִּין מִתְפָּרְדִין לִימִינָא וּשְׂמָאלָא, בְּעֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא אִינוּן תְּרוּיָהּ בִּיחודָא חַדָּא, וְהַכִּי אִינוּן עֲנַפִּין מִתְפָּרְדִין בְּנַצַּח וְהוּד, יְהוּ"ה לִימִינָא אֱהִי"ה לְשְׂמָאלָא, בְּצְדִיק מִתְיַחֲדִים, הָא הַכָּא רְזָא דְאִילְנָא, דְאַתְּפִשְׁטֵן עֲנַפּוּי מְעִילָא, וּמִתְיַחֲדִין בְּשְׂרִשׁוּי לְתַתָּא, וְדָא עֵץ הַחַיִּים.

הַתְּפִלָּה הַשְּׁלִישִׁית, אַתָּה אַחַד וְשִׁמְךָ אַחַד, זֶה יְהוּ"ה הַעֲמוּד הָאֲמַצְעִי שְׂאוֹחוֹ בְּשִׁנְיָהֶם, וְהוּן נְשָׁמָה יְתִירָה וְרוּחַ יְתִירָה וְנַפְשׁ יְתִירָה. נַפְשׁ יְתִירָה בְּעַרְבֵי שַׁבַּת - אַתָּה קִדְשָׁתְךָ. נְשָׁמָה יְתִירָה - נְשַׁמַּת כָּל חַי, שְׂנַאֲמַר בְּהַ יִשְׁמַח מִשָּׂה בְּמִתְנַת חֶלְקוֹ. רוּחַ יְתִירָה - אַתָּה אַחַד וְשִׁמְךָ אַחַד. אֲשֶׁרִי הוּא מִי שְׁפוּתַח אַת פִּיו בְּשִׁלְשׁ תְּפִלוֹת לְקַבֵּל אוֹתָם בְּשַׁבַּת. תְּפִלַּת מוֹסָף זֶה צְדִיק, שְׁפוֹלֵל אַת כָּל הַתְּפִלוֹת, וְכוּ אוֹמְרִים בְּתְפִלַּת מוֹסָף כְּתַר יְתַנוּ לְךָ יְהוּ"ה אֱלֹהֵינוּ, וְהַכְּתַר הוּא כְּתַר עֲלִיוֹן, יְהוּ"ה אֱלֹהֵינוּ - אָבָא וְאִמָּא, וְקְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ - שְׁלֹשַׁת הָאֲבוֹת, יְהוּ"ה צְבָאוֹת - בְּרִית מִלָּה וְשַׁתִּי יְרַכִּים שֶׁל אֲמַת, מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ זֶו שְׂכִינָה.

אֲשֶׁרִי הַשְּׁפִתִים שֶׁהֵם שַׁעְרֵי הַהִיכָל לְקַבֵּל בְּהֵם אַת הַתְּפִלוֹת הַלְלוּ, וּמִשׁוֹם זֶה אַדְנִי שְׁפַתִּי תִפְתַּח, פְּתַחוּ לִי שַׁעְרֵי צְדָק, שְׁכַשְׂאֲדָם פּוֹתַח פִּיו בְּתְפִלָּה עִם שְׂכִינְתּוֹ, מִיַּד אַז תִּקְרָא וְיְהוּ"ה יַעֲנֶה, הוּא וּבֵית דִּינוּ, אֲזִי שְׂמוּנָה אוֹתִיּוֹת שֶׁהֵן יְהוּ"ה אֱהִי"ה, אָבָא וְאִמָּא, וְיְהוּ"ה יַעֲנֶה מִיַּד, הוּא וּבֵית דִּינוּ, יְהוּ"ה אַדְנִי.

בְּשֵׁהֶם בְּאָבָא וּבְאִמָּא, לִימִין וּשְׂמָאל, כָּל אַחַד הוּא שֵׁם בְּפָנֵי עַצְמוֹ, וְכַשֶּׁהֶם בְּכְתַר עֲלִיוֹן, הֵם בִּיחוד אַחַד כְּמוֹ זֶה: יֵאָהוּיָהּ, בְּחַסְדַּ וּגְבוּרָה, הֵם יְהוּ"ה אֱהִי"ה, הַעֲנַפִּים נְפָרְדִים לִימִין וּלְשְׂמָאל, בְּעֲמוּד הָאֲמַצְעִי הֵם שְׁנֵיהֶם בִּיחוד אַחַד, וְכֵן הַעֲנַפִּים נְפָרְדִים בְּנַצַּח וְהוּד, יְהוּ"ה לִימִין, אֱהִי"ה לְשְׂמָאל, בְּצְדִיק מִתְיַחֲדִים. הַרִי פֶּאן סוּד הָאִילָן, שְׂמַתְפִּשְׁטִים עֲנַפּוּי מְמַעֲלָה וּמִתְיַחֲדִים לְמַטָּה בְּשְׂרִשׁוֹ, וְזֶה עֵץ הַחַיִּים.

עין הדעת טוב, דלית ביה רע, מתתא לעילא, כגוונא דא, אדנ"י שכינתא תתאה, יהו"ה עמודא דאמצעיתא, ואינון בתרין ירכין ענפין מתפרדין לימינא ושמאלא, והכי בתרין דרועין מתפרדין ענפין לימינא ולשמאלא, בצדיק אינון ביחודא חדא יאהדונה"י, ודא רזא דחשמ"ל, חיוון דאשא ממללן, פל הפורע פורע בברוך, דאיהי יאהדונה"י, וכל הזקף זקף בשם, בתרין שמהן ודא יהו"ה אהי"ה.

ובהון הוה משבח שכינתא בשיר השירים מתתא לעילא, הדא הוא דכתיב (שיר השירים ז ב) מה יפו פעמיה בנעלים בת נדיב, חמוקי ירכיף כמו חלאים מעשה ידי אמן, שררף אגן הסהר, שני שדיף, צוארף, ראשף, הרי כאן ממטה למעלה.

והיא משבחת את הקדוש ברוך הוא ממעלה למטה, ראשו פתם פז, עיניו, לחיו, שפתותיו, שוקיו. אשריו מי שמעלה את התפלה בכל איבר ואיבר בתקון הנה.

בא וראה, יהו"ה אדנ"י הוא הקדוש ברוך הוא ושכינתו, בשתי שוקים, יהו"ה לימין, אדנ"י לשמאל, והם אספקלריה המאירה ואספקלריה שאינה מאירה, בצדיק שניהם אחד, יאהדונה"י. וכף בשתי זרועות, יהו"ה לימין, אדנ"י לשמאל, בעמוד האמצעי יאהדונה"י, שניהם ביחוד אחד, בסוד אמ"ן, ומשום זה גדול העונה אמן יותר מן המברך, הא איהו מתתא לעילא.

למעלה. ממועדה למטה, יהו"ה אהי"ה שניהם אחד בכתר עליון, כמו זה: יאההויה"ה, בחכמה ובינה יהו"ה אהי"ה, בשתי זרועות

עין הדעת טוב, דלית ביה רע, מתתא לעילא, כגוונא דא, אדנ"י שכינתא תתאה, יהו"ה עמודא דאמצעיתא, ואינון בתרין ירכין ענפין מתפרדין לימינא ושמאלא, והכי בתרין דרועין מתפרדין ענפין לימינא ולשמאלא, בצדיק אינון ביחודא חדא יאהדונה"י, ודא רזא דחשמ"ל, חיוון דאשא ממללן, פל הפורע פורע בברוך, דאיהי יאהדונה"י, וכל הזקף זקף בשם, בתרין שמהן ודא יהו"ה אהי"ה.

ובהון הוה משבח שכינתא בשיר השירים מתתא לעילא, הדא הוא דכתיב (שיר השירים ז ב) מה יפו פעמיה בנעלים בת נדיב, חמוקי ירכיף כמו חלאים מעשה ידי אמן, שררף אגן הסהר, שני שדיף, צוארף, ראשף, הא הכא מתתא לעילא.

והיא משבחת לקודשא בריך הוא מעילא לתתא, ראשו פתם פז, עיניו, לחיו, שפתותיו, ידיו, שוקיו, זכאה איהו מאן דסליק צלותא בכל איבר ואיבר בתקונא דא.

הא חזי יהו"ה אדנ"י איהו קודשא בריך הוא ושכינתיה, בתרין שוקין יהו"ה לימינא אדנ"י לשמאלא, ואינון אספקלריאה המאירה ואספקלריאה שאינה מאירה, בצדיק תרוייהו חד יאהדונה"י, והכי בתרין דרועין יהו"ה לימינא אדנ"י לשמאלא, בעמודא דאמצעיתא יאהדונה"י תרוייהו ביחודא חדא, בסוד אמ"ן, ובגין דא גדול העונה אמן יותר מן המברך, הא איהו מתתא לעילא.

מועילא לתתא יהו"ה אהי"ה תרוייהו חד בכתר עליון, כגוונא דא יאההויה"ה, בחכמה ובינה יהו"ה אהי"ה, בתרין דרועין יהו"ה אהי"ה, בעמודא דאמצעיתא תרוייהו

יהו"ה אהי"ה, בעמוד האמצעי שניהם כאחד, בנצח והוד יהו"ה אהי"ה, זה לימין וזה לשמאל, בצדיק שניהם ביחוד כאחד, וכן במלכות שניהם ביחוד אחד כמו זה: יהו"ה אדנ"י, ובה מתחברים יהו"ה אהי"ה, ומשום זה היא קרית ארבע, החבור של ארבעה שמות, שהם בארבע פרשיות של תפלין של יד, ובארבעה פתי תפלין של הראש.

ובשנביא היה עולה למעלה ודופק בשער, אם היה עולה עם השכינה, היה פותח לו מיד, והיה אומר לו, בן אדם, עמד על רגליך ואדבר אותך, שאתה הוא שהיית סובל את השכינה בתפלת עמידה, עמד על רגליך, שנאמר בהם וכף רגליהם ככף רגל עגל, עגלים פנקדים שהם מנהיגים את האותיות, ומצד האותיות הם מרבעים. זהו שפתוב על ארבעת רבעיהם בלכתם לכו. ועוד על ארבעת רבעיהם, הם ארבע קדשות שאומר אדם בכל יום. ועוד עמד על רגליך - בראשונות, ומה שאלתך עד חצי המלכות - באמצעיות, ותעש - באחרונות, ששם אדם הוא כמו עבד המקבל פרס מרבו והולך לו. אלו יוצאים, שנותן להם המלך את בקשותם, והרי אחרים דופקים בשער, בעלי ברית מילה, ואומרים אדנ"י שפתי תפתח.

אשריהם ישראל שהם רגלי השכינה, שעומדת עליהם בתפלת העמידה, שהיא ודאי עליהם תפלה מעמד, ועומדת עליהם בגלות, ובמה עומדת עליהם? משום שמורידים אליה יהו"ה, שעליו נאמר כל הזוקף זוקף בשם, שבו צריך בן אדם לזקף את השכינה, ואלו שלא

פחדא, בנצח והוד יהו"ה אהי"ה דא לימינא ודא לשמאלא, בצדיק תרוייהו ביחודא פחדא, וכן במלכות תרוייהו ביחודא חדא פגוונא דא יהו"ה אדנ"י, ובה מתחברין יהו"ה אהי"ה, ובגין דא איהי קרית ארבע, חבורא דארבע שמחן, דאינון בארבע פרשיין דתפלין דיד, ובארבע פתי דתפלין דרישא.

וכד נביא הוה סליק לעילא, ודפיק לתרעא, אי הוה סליק בשכינתא, הוה פתח ליה מיד, והוה אמר ליה בן אדם עמד על רגליך ואדבר אתך (יחזקאל ב א), דאנת הוא דהוית סביל לשכינתא בצלותא בעמידה, עמוד על רגליך, דאתמר בהון (שם א י) וכף רגליהם ככף רגל עגל, עגולים פנקודים דאינון מנהיגים לאתוון, ומסטרא דאתוון אינון מרובעין, הדא הוא דכתיב (שם יז) על ארבעת רבעיהם בלכתם ילכו, ועוד על ארבעת רבעיהם, אינון (דף נה לה ע"א) ארבע קדושות דאומר בר נש בכל יומא, ועוד עמוד על רגליך בקדמאין, ומה שאלתך עד חצי המלכות באמצעיות, ותעש בבתראין, דתמן איהו בר נש כעבד המקבל פרס מרבו והולך לו, אלין נפקין דיהיב לון מלפא בעותהון, הא אחרנין קא דפקי לתרעא, מארי דברית מילה, ואמרי אדנ"י שפתי תפתח.

זבאין אינון ישראל דאינון רגלין דשכינתא, דקמת עלייהו בצלותא בעמידה, דאיהי ודאי עלייהו תפלה מעומד, וקמת עלייהו בגלותא, ובמאי קמת עלייהו, בגין דנחתין לגבה יהו"ה, דעליה אתמר כל הזוקף זוקף בשם, דביה צריך בר נש לזקפא לשכינתא, ואלין דלא זקפין לה בשם יהו"ה בצלותהון, או בפקודין דאורייתא (ג"א

יהו"ה, שעליו נאמר כל הזוקף זוקף בשם, שבו צריך בן אדם לזקף את השכינה, ואלו שלא

דְּלֵהוּן), אִיהִי צְוּוּחַת עֲלֵיהוּ, נִתְנַנִּי יְיָ בִידֵי לֹא
אוֹכַל קוּם (איכה א יד), דְּסַמִּיכוּ דִילָה אִיהוּ בְתַרִּין
דְּרוּעִין דְּאִינוּן חֲסֵד וּגְבוּרָה, וְעַמִּידָה דִילָה
בְתַרִּין שׁוֹקִין דְּאִינוּן נֶצַח וְהוּד, וְזָקִיפוּ דִילָה
בְּגוּפָא דְאִיהוּ עַמּוּדָא דְאַמְצַעִיתָא, יְהוּ"ה
שְׁמִיה, וּבְגִין דָּא כָּל הַזּוֹקֵף זּוֹקֵף בְּשֵׁם,
וְיַחּוּדָא דִילָה בְּצַדִּיק, וּבְגִין אֲלִין דִּלָּא יִכְלִילַת
לְמִיקָם בְּהוּן בְּצִלוֹתָא, וְלִית לָהּ סַמִּיכוּ וְלֹא
זָקִיפוּ בְּהוּן בְּגִלוֹתָא, אֲתַעְצִיבַת בְּהוּן, וְרָזָא
דְּמִלָּה בֵּן חָכָם יִשְׁמַח אֲב, וּבֵן כְּסִיל תּוֹגַת
אֲמוֹ (משלי י א), וּבְגִינִיה וְיִתְעַצֵּב אֵל לְבוֹ (בראשית
1 ז), וְאַמַּאי כּוּלֵי הַאי לְאַמִּיה וְלֹא לְאַבוּהִי.

אַלָּא דָּא רָזָא עֲלָאָה אִיהוּ, פְּקוּדִין דְּעֵשָׂה
אִינוּן מִימִינָא דְתַמָּן חֲכָמָה, כְּמָה
דְּאוּקְמוּהוּ מְאָרִי מִתְנִיתִין הַרוּצָה לְהַחֲכִים
יְדָרִים, וּפְקוּדִין דִּלָּא תַעֲשֶׂה אִינוּן מְשֻׁמָּלָא
דְתַמָּן אִימָא עֲלָאָה, דְּבְהוּן אַדְנִי שְׁמַעָה
אַדְנִי סִלְחָה אַדְנִי הַקְּשִׁיבָה וְעֵשָׂה אֵל
תְּאַחַר (דניאל ט ט), בְּיוֹם הַכְּפוּרִים, וְכַד לֹא
חֲזָרִין בְּתִיבְתָא אִינוּן דְּעֵבְרִין עַל לֹא תַעֲשֶׂה
דְּאִינוּן מְשֻׁמָּלָא, אֲתַמַּר עֲלֵיהוּ (משלי י א) וּבֵן
כְּסִיל תּוֹגַת אֲמוֹ, בְּגִין דְתַמָּן אִימָא לְשֻׁמָּלָא,
וּלְבָא אִיהוּ לְשֻׁמָּלָא, (וְרָזָא דְמִלָּה) וּבְגִין דָּא
וְיִתְעַצֵּב אֵל לְבוֹ.

וְתַרִּין הַרְיוּ"ת אִינוּן לִימִינָא וְלְשֻׁמָּלָא,
כְּגוּוּנָא דָּא יְהוּ"ו יוה"ה, י' לִימִינָא
וּבִיה יְהוּ"ה בְּחֲכָמָה יִסַּד אַרְצָן (שם ג ט), אֲב עִם
בְּרַתָּא, ה' עֲלָאָה עִם בְּרָא דְאִיהוּ ו', תְּפִלִּין
עַל רִישֵׁיה, הָדָא הוּא דְכְתִיב (ישעיה סב ח) וּבְזָרוּעַ
עָזוּ אֵלוּ תְּפִלִּין דִּרִישָׁא, דְּבְכָל אֲתַר דְּאֵת ה'
עַל ו' אִיהִי אִימָא.

וְדָא רָזָא דְקָרְבַן עוֹלָה וְיוֹרֵד, דְּסִלִּיק ה' לְגַבִּי
י', וְנַחֲתִית ה' לְגַבִּי ו', וְאִם לֹאוּ הַאי

זוֹקְפִים אוֹתָהּ עִם שֵׁם יְהוּ"ה
בְּתַפְלָתָם, אוּ בְמַצּוֹת שֶׁל
הַתּוֹרָה (שְׁלֵחַם), הִיא צוּעֵקַת
עֲלֵיהֶם, נִתְנַנִּי יְהוּ"ה בִידֵי לֹא
אוֹכַל קוּם, שְׁהַסְמִיכָה שְׁלָהּ הִיא
בְּשִׁתֵּי זְרוּעוֹת, שֶׁהֵן חֲסֵד
וּגְבוּרָה, וְהַעֲמִידָה שְׁלָהּ בְּשִׁתֵּי
שׁוֹקִים, שֶׁהֵם נֶצַח וְהוּד,
וְהַזְקִיפוֹת שְׁלָהּ בְּגוּף, שֶׁהוּא
הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי, שְׁמוֹ יְהוּ"ה,
וּמְשׁוּם כִּף כָּל הַזּוֹקֵף זּוֹקֵף בְּשֵׁם,
וְהַיְחוּד שְׁלָהּ עִם צַדִּיק, וּמְשׁוּם
אֵלוּ שְׁלֹא יְכוּלָה לְעַמֵּד עִמָּהֶם
בְּתַפְלָה, וְאִין לָהּ סַמִּיכָה וְלֹא
זָקִיפָה עִמָּהֶם בְּגִלוֹת, מִתְעַצֵּבַת
בְּהֵם, וְסוּד הַדְּבָר - בֵּן חָכָם
יִשְׁמַח אֲב וּבֵן כְּסִיל תּוֹגַת אֲמוֹ,
וּבְגִלְלוּ וְיִתְעַצֵּב אֵל לְבוֹ, וְלָמָּה
כָּל זֶה לְאַמוֹ וְלֹא לְאַבִּיו?

אַלָּא זְהוּ סוּד עֲלִיוֹן, מַצּוֹת
עֵשָׂה הֵן מִימִין, שְׁשֵׁם חֲכָמָה,
כְּמוֹ שְׁבְאַרוּהוּ בְּעֲלֵי הַמְּשֻׁנָּה,
הַרוּצָה לְהַחֲכִים יְדָרִים, וּמַצּוֹת
לֹא תַעֲשֶׂה הֵן מְשֻׁמָּל, שְׁשֵׁם
הָאֵם הַעֲלִיוֹנָה, שֶׁהֵם אַדְנִי
שְׁמַעָה, אַדְנִי סִלְחָה, אַדְנִי
הַקְּשִׁיבָה וְעֵשָׂה אֵל תְּאַחַר, בְּיוֹם
הַכְּפוּרִים, וּכְשֶׁלֹּא חוֹזְרִים
בְּתַשׁוּבָה אוֹתָם שְׁעוֹבְרִים עַל לֹא
תַעֲשֶׂה שֶׁהֵם מְשֻׁמָּל, נְאֻמַּר
עֲלֵיהֶם וּבֵן כְּסִיל תּוֹגַת אֲמוֹ,
מְשׁוּם שְׁשֵׁם הָאֵם לְשֻׁמָּל, וְהֵלֵב
הוּא לְשֻׁמָּל, (סוּד הַדְּבָר) וּמְשׁוּם
זֶה וְיִתְעַצֵּב אֵל לְבוֹ.

וּשְׁתֵּי הַרְיוּ"ת הֵן, לִימִין
וְלְשֻׁמָּל, כְּמוֹ זֶה: יְהוּ"ו יוה"ה,
י' לִימִין, וּבוֹ יְהוּ"ה בְּחֲכָמָה יִסַּד
אַרְצָן, הָאֲב עִם הַבַּת, ה' עֲלִיוֹנָה
עִם הַבֵּן שֶׁהוּא ו', תְּפִלִּין עַל
רִאשׁוֹ. זְהוּ שְׁכַתוּב וּבְזָרוּעַ עָזוּ,
אֵלוּ תְּפִלִּין שֶׁל רִאשׁ, שְׁבְכָל
מְקוֹם שְׂאוֹת ה' עַל ו', הִיא אֵם.
וְזְהוּ הַסוּד שֶׁל קָרְבַן עוֹלָה וְיוֹרֵד,
שְׁעוֹלָה ה' אֵל י', וְיוֹרֵדֵת ה' אֵל

ו', ואם לא ההוי"ה יהה"ו הזו שְנִרְמְזָה בַּפְּתוּב הַזֶּה, כִּי אִם בּוֹזֵאת יִתְהַלֵּל הַמְּתַהַלֵּל הַשֶּׁפֶל וְיִדְוֶע אוֹתִי, לֹא הוּוּ יִדְעִין בְּנֵי נֶשֶׁא קֶרְבָן עוֹלָה וְיִוֶרֶד, דְּכַד לֹא הוּוּ בַר נֶשׁ קָרִיב אֶת ה' עִם י', ה' עִם ו', וּמֵאֵן עוֹלָה וְיִוֶרֶד, מֵאֵן הוּוּ יִדְעֵ מְאִי נִיְהִי ה' דְּאִיְהִי בְּרַתָּא, דְּאִית לִיה לְסַלְקָא לָהּ לְגַבֵּי אַבָּא, וְה' דְּאִיְהִי אִימָא לְנַחְתָּא לָהּ לְגַבֵּי בְּרָא, אֲלֵא בְּגִין הַאי הוּוִי"ה דְּאִיְהִי יְהִי"ו, דְּה' דְּאִיְהִי עַל ו' אִיְהִי אִימָא עֲלָאָה, וּבָהּ אֲשַׁתְּמַע ה' תַּתָּאָה דְּאִיְהִי תַחְתּוֹת י' דְּאִיְהִי בְּרַתָּא, וּדְאָ רִזָּא דְקֶרְבַּנָּא, דְצָרִיף לְסַלְקָא ה' לְגַבֵּי י', וּלְנַחְתָּא ה' לְגַבֵּי ו'.

וזה"ה י' איהו לימינא חכמה, ו' תורה שבכתב, מימינו אש דת למו, וזהו שאומרים מוח הפן שנמשך ממח האב. ה' עליונה לשמאל, ומשם נתנה תורה שבעל פה, שהיא ה' תחתונה. אשריהם ישראל שיודעים סודות עליונים בהוי"ת, שבהם עולים ויורדים בהבלים של פיהם, ויורדים אותם החילות בהם פראוי, שפשאדם מעלה את שכינתו בתפלתו, הקדוש ברוך הוא יורד עליו. זהו שפתוב בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתך. אשריהם ישראל שהם רגלי השכינה לעמד עמה בין ברוחה בין בצרה, שפשהם בדין ביום הדין, שהוא ראש השנה, היא עומדת עמהם לדין שמעמידים אותה בתפלתם, שעליהם נאמר בהתהלךך תנחה אתך, בשכבך תשמר עליך, והקיצות היא תשיחך. שבכל מקום שעומדים ישראל בכל מצוה ומצוה

הווי"ה יהה"ו, דאתרמיז בהאי קרא (ירמיה ט כג) כִּי אִם בּוֹזֵאת יִתְהַלֵּל הַמְּתַהַלֵּל הַשֶּׁפֶל וְיִדְוֶע אוֹתִי, לֹא הוּוּ יִדְעִין בְּנֵי נֶשֶׁא קֶרְבָן עוֹלָה וְיִוֶרֶד, דְּכַד לֹא הוּוּ בַר נֶשׁ קָרִיב אֶת ה' עִם י', ה' עִם ו', וּמֵאֵן עוֹלָה וְיִוֶרֶד, מֵאֵן הוּוּ יִדְעֵ מְאִי נִיְהִי ה' דְּאִיְהִי בְּרַתָּא, דְּאִית לִיה לְסַלְקָא לָהּ לְגַבֵּי אַבָּא, וְה' דְּאִיְהִי אִימָא לְנַחְתָּא לָהּ לְגַבֵּי בְּרָא, אֲלֵא בְּגִין הַאי הוּוִי"ה דְּאִיְהִי יְהִי"ו, דְּה' דְּאִיְהִי עַל ו' אִיְהִי אִימָא עֲלָאָה, וּבָהּ אֲשַׁתְּמַע ה' תַּתָּאָה דְּאִיְהִי תַחְתּוֹת י' דְּאִיְהִי בְּרַתָּא, וּדְאָ רִזָּא דְקֶרְבַּנָּא, דְצָרִיף לְסַלְקָא ה' לְגַבֵּי י', וּלְנַחְתָּא ה' לְגַבֵּי ו'.

וזה"ה י' איהו לימינא חכמה, ו' תורה שבכתב, מימינו אש דת למו (דברים לג ב) וְהַאי אִיְהוּ דְאִמְרִין מוֹחַ הַפֶּן דְאֲתַמְשֵׁף מְמוֹחַ הָאָב, ה' עֲלָאָה לְשִׁמְאֵלָא, וּמִתַּמָּן אֲתִיְהִיבַת אוֹרִייתָא שְׁבַעַל פֶּה, דְאִיְהִי ה' תַּתָּאָה.

זכאין אינון ישראל דיידעין רזין עלאין בהוי"ת, דבהון סלקין צלותין בהבלים דפומהון, ונחתין אינון חיילין בהון כדקא יאות, דכד בר נש סליק שכינתיה בצלותיה, קודשא בריך הוא נחית עליה, הדא הוא דכתיב (שמות כ כד) בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֶזְכִּיר אֶת שְׁמִי אֲבָא אֵלֶיךָ וּבִרְכַתִּיךָ, זכאין אינון ישראל דאינון רגלין לשכינתא, למיקם עמה בין בריוח בין בעאקו, דכד אנון בדינא (ד 92 לה ע"ב) בְּיוֹמָא דְדִינָא דְאִיְהִי רֵאשׁ הַשָּׁנָה, אִיְהִי קַמַּת עֲמַהוֹן לְדִינָא, דְקִיִּמִין לָהּ בְּצִלּוֹתֶיהוֹן, דְעֲלִיִּיהוּ אֲתַמֵּר (משלי ו כב) בְּהִתְהַלֵּךְךָ תִּנְחָה אוֹתְךָ, בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמֹר עֲלֶיךָ, וְהַקִּיצוֹת הִיא תִּשְׁיַחְךָ, דבכל אתר דקיימין ישראל בכל פקודא ופקודא לשכינתא, איהי קיימת בגינייהו בכל דוחקא וצער, בין

בין פקודא ופקודא לשכינתא, איהי קיימת בגינייהו בכל דוחקא וצער, בין

תפלה קדם למוד הזוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שגברתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבידילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

תפלה לאחר קריאת הזוהר

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיתך לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשויט ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישיב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וכרצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנית עוינו במהרה בימינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד.

(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

קדיש דרבנן - נסח ספרד

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ.
וַיַּצְמַח פְּרוּקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל
בֵּית יִשְׂרָאֵל. בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ
לְעָלְמָא וְלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא: יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא
וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל. שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְעָלְמָא (בעשי"ת וְלְעָלְמָא
מְכַל) מִן כָּל בְּרַכְתָּא וְשִׁירָתָא, תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחֲמָתָא, דְאָמִירִן בְּעֶלְמָא.
וְאָמְרוּ אָמֵן:

עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן וְעַל
כָּל מַאֲן דְעֶסְקִין בְּאוּרֵיתָא דִּי בְּאַתְרָא הֵדִין וְדִי בְּכָל אַתְר
וְאַתְר יְהֵא לְהוֹן וּלְכוּן שְׁלָמָא רַבָּא חֲנָא וְחַסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אַרְיֵי
וּמְזוּנֵי רוּיְחֵי וּפְרוּקְנָא מִן קַדָּם אַבּוּהוֹן דִּי בְּשְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן:
יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא וְחַיִּים טוֹבִים עֲלִינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ
אָמֵן: עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלִינוּ וְעַל כָּל
יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. ⁽¹²⁸⁾ בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ
מַלְכוּתָהּ וַיַּצְמַח פְּרוּקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. ⁽¹²⁸⁾ בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן
וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ
רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא וְלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא: יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם
וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. ⁽¹²⁸⁾ לְעָלְמָא
מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירָתָא תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחֲמָתָא דְאָמִירִן בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ
אָמֵן: ⁽¹²⁸⁾ עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן
דְעֶסְקִין בְּאוּרֵיתָא קְדוֹשָׁתָא. דִּי בְּאַתְרָא הֵדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר,
יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחַסְדָּא וְרַחֲמֵי מִן קַדָּם מְאִרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא
וְאָמְרוּ אָמֵן: ⁽¹²⁸⁾ יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא, חַיִּים וְשָׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה
וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסְלִיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: ⁽¹²⁸⁾ עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם
עֲלִינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: ⁽¹²⁸⁾

ספר הזוהר הקדוש המחולק

מנוקד, עם לשון הקדש

ובו:

ספר הזוהר

זוהר חדש

תקוני הזוהר

המחולק ל-960 קונטרסים (ב-32 כרכים).
הלימוד מחולק לשנה אחת ולשלוש שנים.

בקרוב יופיע בעז"ה

באו וטלו חלק בזכות המיוחדת של "סיום הזוהר"

ע"י לימוד 6 עמודים בלבד!

תוך מספר דקות (כ-7 דקות) הנך מסיים את הזוהר.

ותשאל כיצד?

התכנית ערוכה באופן של חלוקת הזוהר השלם,
הכולל 5760 עמודים ל-960 חוברות ("תתק"ס")
דהיינו 32 אריזות כשבכל אריזה יש 30 חוברות
ובכל חוברת 6 עמודים של דפים זוהר הקדוש (עם לשון הקודש).

וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו.
ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.

ירושלים: 02-6255789
בת ים: 052-6077914/054-9531936
טבריה: 050-4121015
צפת: 052-7150754/0504101341
עיר העתיקה: 054-2240932
צפון: 054-9788564
באר שבע: 08-6108605
נתניה: 09-8323442

"הרצים יצאו דחופים"
כל הפועלים ומפעלים למען קרוב הגאולה יזכו
שמשוה יראה באצבעו לכיונם ויאמר:
"בנוכחכם היגעתו"
שליחי מצוה הרועים לקנות את הסט ולדאוג לחלקו באופן
מסודר ב-32 כרכים לבתי מנסת/ מדרש בערים, בשכונות,
במושבים, בישובים, בבסיסי צה"ל ובקהילות היהודיות בחו"ל
מומנים להתקשר: 0548-436784

סט הזוהר הקדוש
המחולק - לכל ימי השנה
סיום הזוהר בכמה דקות
בבית המנסת/ המדרש - בשבת, ובכל זמן.
כל כרך מתחלק ל-30 איש,
וכך יוכלו לסיים כל הזוה"ק
יחדיו כאיש אחד.

לתרומות ולהנצחות: 054-8436784

לא תשכח מפי זרעו

תקליטור אוצרות הזוהר ובו:
12.000
ספרים, דרשות לשמיעה,
קבצים ותמונות ועוד...

מזכות החבור שלך,
ספר הזוהר הקדוש,
יצאו בני ישראל
מן הגלות
ברחמים

"בדאי חבורא דילך
דאיהו ספר הזוהר
יפקון ביה מן גלותא
ברחמי"

צאנו הגדול בשלום
למנוח הזוהר

"קול הזוהר"
שיעורים
בזוהר היומי
בטלפון
0722-990044

ספר
הזוהר
היומי
המקיף
הכולל ל-364
ימי השנה
העולמית

חפצי
הזוהר
העולמית

נחל לכיש 24/8
בית שמש
054-843-6784

נא לשכפל ולהפיץ להרבות תורה ויראת שמים ביננו

קול הרטשב"י
שיעור בזוהר היומי
0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש
בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.